

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ

ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΌΜΙΛΙΑΙ ΔΥΟ
ΝΥΝ ΠΡΩΤΟΝ ΕΝΤΥΠΩΘΕΙΣΑΙ ΚΑΙ
πρότερον θλαγμίας επιφανεστέρην βασιλίας
ΕΝ ΡΙΚΟΝ σύνθετον εἰς φωτισμόν
γλωσσαν μετατραπεθέσαι τὸν
ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΗΚΟΥ
Κατάβειγίου.

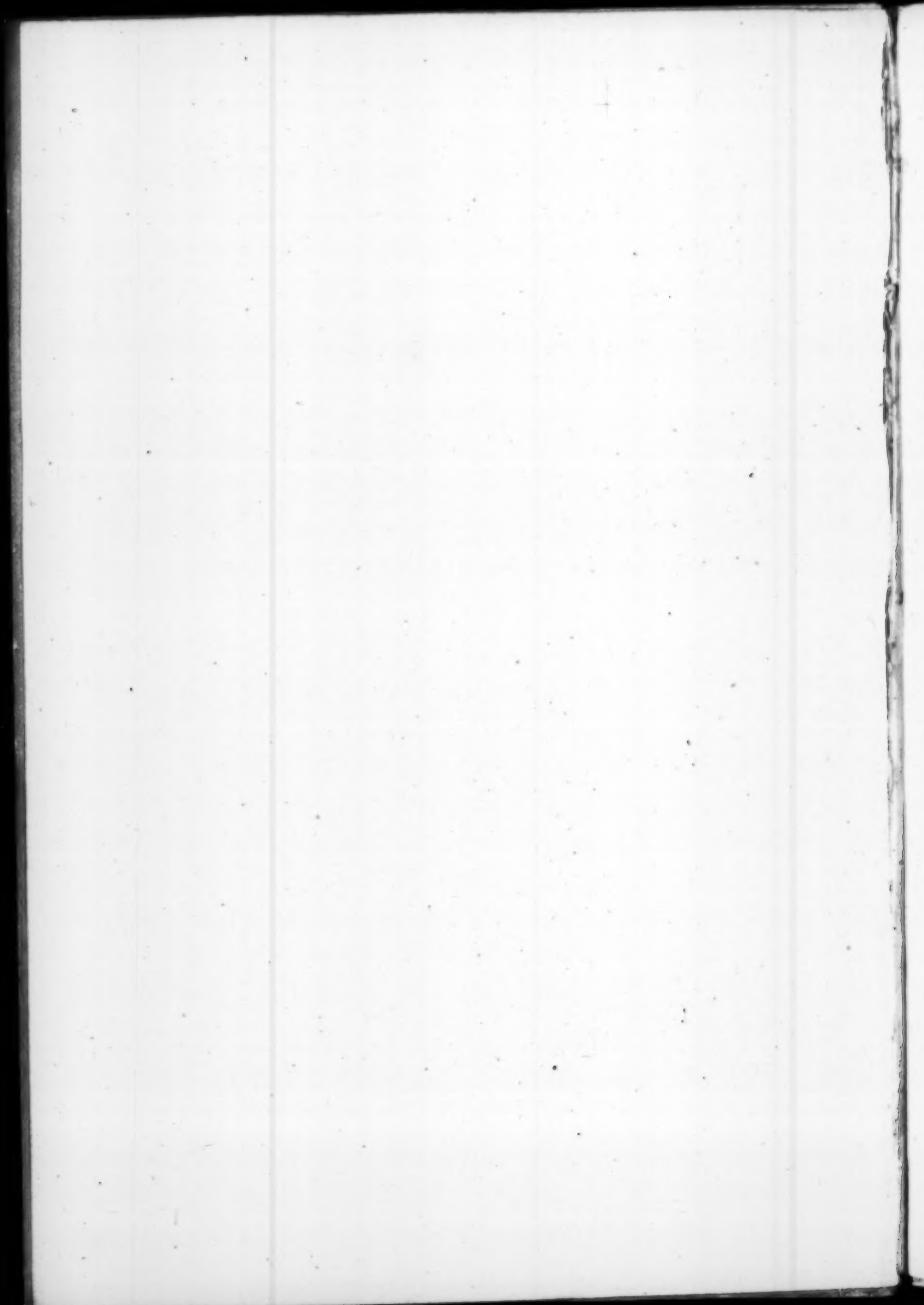
D. IOANNIS CHRYSOSTOMI
homiliæ duæ, nunc primum in lucem æditæ, et
ad Sereniss. Angliae Regæ latinæ factæ, &

IOANNE CHEKO
CANTABRIGIENSI.

LONDINI, ANNO DOMINI

1543.

Illustriſ. ac potētissi

MO REGI HENRICO OCTA-
VO, ANGLIAE, FRANCIAE, HIBER-
niaeq; Regi, fidei defensori, ac in terris
Secundum CHRISTVM ecclesiæ
Anglicanæ & Hibernicæ
supremo capiti.

Venadmodum cūm
auri magnum pondus
in terre venis penitus
abditū inuenitur, Rex
potentissime, ad agri
illius dominū eius pos-
sessio pertinet, & non
ad eū qui inueniterit: sic
posteaq; aliquot D.
Chrysostomi homili-
as nactus erā, quē de græco conuersæ non erant,
neq; in lucem aspectūnque hominū peruererūt,
eas ad Maiestatem tuam, tāquam ad verum domi-
num ac possessorem transferendas curauī. Nam
cūm tanta eloquentia & eruditione fuerit Chry-
sostomus, vt cognomen inde aureum inuenierit,
res aut̄ sacras ac sublimes auro lōge pretiosiores
admirabili quadam facultate tractet, non debet
optimus author atque vberrimus in alterius cu-
iuscq; potius, quam in Maiestatis Tuæ possesso-
ne permanere. Quod si iure Dominatus tui hoc

A 2 minime

EPIST AD SEREN.

minime vēdicares, tamē & Maiestas tua tāta est,
& res ipsa talis, & oportunitas temporis tam ido-
nea, & officium meū erga Maiestatē tuam tot me-
ritis obstrictum, vt ad has homilias Maiestati tuę
offerēdas, singula hęc commouére atq; excitatę,
vniuersa cogere me & pertrahere possint. Nā cū
Maiestas tua omnibus corporis & animi orna-
mentis abiūdet, & cùm regnum ditionémque tuā
in pace ac bello, in religione describenda, in legi-
bus civilibus constituendis, sic gubernaueris, vt
ea florētissimā effeceris, & tanq; domiciliū omnis
virtutis atq; humanitatis, consilio sapientiāq; tua
collocaueris: oēs te subdīti neq; verbis satis lauda-
re atq; efferre, neq; reipsa satis colere atq; amare,
neq; ullis grati animi significationibus, animorū
satis ardore atq; obseruantiam declarare possunt.
Etenim magna cum excellentia principum reli-
quorum, quos bellorum exitus calamitosos sāpe
alijs & miserabiles videm⁹ fieri, eos Maiestas tua
Deo opt. max. equitatem tuam in suscipiendis, &
prudentiam in persequendis rebus adiuuante, fe-
lices atq; optabiles semper habuit, & pacis orna-
menta, que certe omnium ad vitę cultum spectan-
tium adfluentia, multorum mercium exportatione
atq; inuectione, literarum atq; humanitatis pro-
gressione, pietatis ac sanctitatis descriptione con-
tinentur, tam late per alias gentes fusa manarunt,
vt admirabilitatem magnam consideratibus illas
& cogitatione tractantibus faciat. Cum verò pre-
termissa regni administratione in Maiestatē tuā
intuen-

HENR. REGEM ANGL.

intuentur, nihil intelligunt esse pulchrum & admirabile, nihil principe viro regeç dignum, quod nō in Maiestate tua expressum atq; eminens splē descat, nullum lumen consilij atq; ingenij, nullam rerum perspicientiam atque solertiam, nullā rem gloriosam atque illustrem, non aequitatem, & moderationem, nō animi excelsitatē & altitudinē, non regiam grauitatem cum summa comitate & sermonis affabilitate iunctam, cuius magnitudo non cæterorum principum laudes ac virtutes ob scuret, & omnium oculos animosque ad Maiestatem tuam cōuertat, & vi quadā sua ad se trahat.

De re ipsa autem quid dicere me oporteret. Nā si hēc Chrysostomi scripta, vel tractatione negotijs, vel genere rei quod explicatur, vel populari dicendi forma, vel cōmuni vita institutione metitemur, nihil esse inueniemus vel artificiosius ad imitandum, vel vberius ad tractandum, vel accōmodatiū ad audiendum, vel utilius ad persequendum. Neque enim confuse in eo aut perturbate singula dicuntur, sed apte & distribute suis locis collocantur, neq; res abiectae aut viles assumuntur, sed diuinę ac salutares repetuntur, non res nimis abstrusas atq; abditas enunciat, sed argumen ta è vita quotidiana & more cōmuni expromit, & quod non in postremis est res in vita expertandas, & post vita nostrā cursum sperandas, animis nostris inserit. Cuius neque grauitatem in dicens, neque vim in permouendo, neq; perspicuitatem in explicando, neq; suavitatem in delectando

EPIST. AD SEREN.

quisquam non dico superare contendendo, sed ne exæquare quidem laborando aut nitendo potest. Cum igitur antiquitatis literariae monumēta & scripta quedam religionis nostræ contineant, tum de honestis cogitationibus iustisq; factis, & humanis actionibus suscipiendis, tum de morte perferenda & aduersis rebus tollerādis, in quibus v̄sus vitę nostrę fere vertitur, non alienum vide batur ista ad Maiestatem tuam, qui dux vitę nostrę, pastor populū, magister morum legumq; existis, non discendi causa quod perpetua vitæ cōsuetudine facis, sed recognoscendi gratia mittere.

Huius festi celebritatē, & noui anni primordia, omnes lubentibus animis tanto magis gratulamur, quanto nobilissima Maiestas tua, Dei optimi max. beneficio, ac singulāri voluntatis suę erga te testificatione, prēteritum annū terminauit, ac hostiū repentinae & nec opinatas incursiones fecit, & primarios quosq; Scotos ad deditiōnem compulit. Pro quo tam felici rerum euentu diuinatus tibi indulto, vt oēs subditi tui Deo gratias agunt, ita communib; votis huius anni venientis initio precantur, vt quām diutissime prospere ris, & quāto longius regnas, tanto felicius vias. Par est autem omnes in quibus cogitatio aliqua seruandę societatis humanę & religionis nostræ est, inprīmis quod D. Paulus præcepit pro regibus, pro his qui in excelsō loco & gradu sunt, preces Deo adhibere, vt societas & coniunctus hominum teneatur, & cum tranquillitate ac constantia uiuatur

HENR. REGEM ANGL.

viratur, ne gentibus ipsis deteriores & perniciosi
ores simus, quę (vt de Persis & Aegyptijs memo-
ratur) in publicis & priuatissimis omnibus sacris ac cę-
remonijs deorum, pro ciuibus omnibus cōmu-
niter, pro rege seorsim precabātur, q profusarum
pro rege precationū fructus, nō modò in regem,
verum etiam in omnes ciues redundaret. Et cum
in administranda repub. nihil principib⁹ charita-
te ac benevolentia subditorum gratius ac suauius
esse solet, tum leuiores illorum labores ac melius
collocati esse videtur, cum ciues eam quam in ani-
mo inclusam benevolentiam habent, idoneis tem-
poribus, voce, labore, omni ope atq; obseruantia
testificantur. Quanquā autem magnificentia atq;
sumptu donandi, alios non consequimur, studio
tamen erga Maiestatem tuam atq; obseruantia ne
quaquam inferiores sumus, vt q̄uis opibus ac co-
pijs quibus alij alios antecellunt, comparari cum
ceteris nō possimus, animo tamē ac volūtate qua
cōmuniſ omniū esse debet nequaq; superemur.

Itaq; quod de meipso extremo loco dicendum
fuit, cum tātam munificentiam erga me Maiestas
tua contulerit, quantam maximam humilis abie-
ctusq; homo à Principe nobilissimo ac potētissi-
mo sperare poterat, debebam tanto magis p̄cæ-
teris enīl atq; incumbere, vt aliquid tandem Ma-
iestatis tuae expectatione non indignum pariam,
quanto maior atq; vberior gratuita tua & volun-
taria munificētia erga me fuit. Nam primo me an-
te aliquot annos in Magistri Butti humanissimi

viri

E P I S T O L A

viri & optimi patroni mei aedibus & Thomam Smithum socium atq; æqualem meum in Schola sticos tuos cooptasti, quod singularis cuiusdam inductionis tue & præcellentis virtutis fuit, dein de etiam grecę lectioni tue Cantabrigię prefecisti in qua re magna accessio Maiestatis tue promeritorum facta est, vt ea quae in me nascens quasi scintillula prelucerebat benignitate & munificentia tua ad aliquā mediocritatem, si fieri posset, exusci taretur. Quocirca cū parsit Maiestatem tuam aliquem sumptuum tuorum, atq; impensarum fructum percipere, effeci vt non modò studia Academiae nostrae infinitę magnificentię tue presidia & quotidiani laboris nostri utilitates adipiscatur: sed etiam vt aliqua studij ociję mei ratio apud te constet, vt si Maiestas tua hijs initij studiorū nostrorum que maiestati tue nunc offero, fauere ve lit, non modò preclare hanc operam positam & collocatam putem, sed etiam ad alias maiores res suscipiendas & conficiendas exciter. Dominus Iesus Maiestatem tuam longè florētissimam per petuō seruet. Cantabrigię ad festum Natiuitatis Domini. Anno. 1543.

Tuae Maiestatis Scolasticus & assiduus precator

Ioannes Chesus.

ΤΟΥ ἍΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣ
 ΤΟΜΟΥ ἐΝ ΤΑΙΣ ΚΑΛΑΝΔΑΙΣ ΜΗ
 προιλθόντος τῷ Ἐπισκόπῳ Ἀντιοχείας Φλαβίῳ
 ἀντὶ ἐλέχθη ἦν τῷ προστηρωτῶν Τάσνε
 ομηνᾶς, οὐ κατὰ τὴν πέλμα χορέας
 Τιλοωτῶν, καὶ εἰς τὸ βῆμα τῷ
 Αποστόλῳ,

ΦΑΝΤΑ ΕΙΣ ΔΟΞΑΝ ΘΕΟΥ ΠΟΙΕΙΤΕ.

α. κορ. 1.

Αθάνατος χρόνος ἦν καρυ
 φαῖον ἐπικήναι, οὐ γανδῆ
 πλήρωμα τὸν κυβερνήτην,
 ἃ ταῦτα ἔργα τετέλε
 ὁ σύλλογος, πόμη ἀρχιερεῖ
 καὶ κοινόν ἐπιζήτει τατέ
 ρα τίμερον. Αλλ' ἂλλο μὲν
 τοῦ χορᾶ καὶ τοῦ πλόου,
 πολὺ καὶ τῆς κόσμου, καὶ
 τῆς ἀσφαλείας, ἡ δῆμος
 εσώτερος ἀπονοτία παραστάται πολλακις, φύταῦται δὲ
 δυνχόντως. Εἰ γάρ οὐκὶ μὴ τῇ σαρκὶ πάρεστι, ἀλλὰ τοῦ
 πνευματικά πάρεστι, νοῦν μετὰ ἡμῶν ἐστιν οἴκαι καθίμενος,
 θάτερος οὐκὶ ἡμεῖς μετ' ἐκείνουν ἐντάθετες. Τοιαῦτα
 γάρ οὐ τῆς ἀγάπης λύναμις, τέσσερες ἐκ πολλῶν διατήματος
 συνταξεις συνεισθεὶς ἢ συνδεῖμεν. Τὸν γοῦν οὐδὲ ἀλογίσε
 διατήματος, οὐδὲ μακροῖς διαργόμενον ἡμῶν πελάγεσιν
 ἀμφιφιλούμενην, καθ' ἐνασκηνήμεραν φανταζόμενα ἐκεῖ, ὥ
 απερ οὐκὶ ὅταν πρός τινα ἀνθρώπον ἔχωμεν, οὐδὲ ἐγγύς ἐσῶ
 Ταπολάκης ἐλεπειν δικέμενην. Στοιχεῖσις μὲν ἀγάπη
 πης, ἐνδέη βλάβεως ἐκ τοῦ οὗτοῦ τοῦ πόπου διατήματος,

B

απονότης

2 ΙΩ. ΧΡΥΣΟΣΤ. ΕΙΣ ΤΩ.

ἀπόστος Ἰάκων ὁ ὄφελος ἐκ τῆς τῆς τόπων ἐγγύτην Θ.
Γράψω γοιν ἡμῶν ἐγκαμιαζόντων τῷ μακάριον Γαύλον
ἔτος ἵστορίας, ὡς αὐτῷ ὁρῶντες πρόντα. Καί τοι πό^λ
μὸν σηματινῇ τῇ Βασιλίδι κατέβατον, καὶ Φυχὴν τὰς
χερσὶ τῷ Θεῷ, ἀλλ' ὅμως ἢ τῆς ἀγαπης δύναμις πρὸ τῆς
ἀφθαλμῶν αὐτῷ ἴστοις τὸν μετέρων. Καὶ ἰσονόμου Μ
ἐμαντού εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν καθεῖναι καὶ τὴν μεροῦ,
ἀλλὰ πρὸς ἔτερα κατεπέγονταντινού ὁ λόγος ὁ ὄφελος,
τὰ σήμερον ὑπό τῆς τόπων ἀπάστος ἀμερίτηντο. Τὸς
τῷρις ἀκοντίστη τὸν ἐγκαμιαίον Γαύλον, πρότερον τῆς ἀρετῆς
τῷ Γαύλου γιλωτας ἐναντίον χρή, ἐταρίχη τοιαύτης ἀκροστον
ως αρέσους.

Επειδῶν δὲ τῷρειν ἡμῖν ὁ πάτερ, φέρε
τὰς ἐνχαρᾶς τὰς ἐκείνους θερησαῖτες, τῆς πρὸς ὑμᾶς
διδασκαλίας ἀντίμεθα. Καὶ γαρ Μωϋσῆς ὁν πάσῃ τῷ
σώματι τοῖς πολεμόσι, ὃνδεμ ἐλασθομ τὸ πολεμούτων
ἀλλὰ καὶ πολλῷ πλέον τὴν εἰς τὴν μάχην σωτείλεσεν
ἐκείνην, τῇ τῇ χειρῶν ἐκτάσει τὰ πάσγματα τὴν δικέων
ἐπάρων, οὐ φοβερὰ τοῖς ἐναντίοις ποιῶν. Κατερ γάρ η τῆς
ἀγάπης δύναμις & διάρρηγος³ διατήματι τόπος, διτοις δὲ
η τῆς ἐνχῆς ἐνέργεια, ἀλλ' ὡστε ἐκείνη τὸς ἀλλαγῶν ἀφε
σῶτας σωματί, ὃντας οὐ αὖτις πόρρωθεν ὄντας, τὰ μὲ
γιστα ὀφελεῖν διαιτοτα. Οργίσοντες τούτων πᾶν τὴν
μάχην χαράμεν. Καὶ γαρ οἱ ἡμιν πόλεμος σωτείκης νῦν,
οὐκ Αμαληκτῶν ἐπελθόντων καθάπτερ τόπος, ὃνδε ἔτερων
τῶν ὡραῖον πύληρεμόντων, ἀλλὰ διαιμόνων πομπευ
στάντων ἐπὶ τὸν ἄγορας. Αἱ γαρ Διαβολικὰ παντοχίδες αἱ
γινόμεναι σήμερον, οὐ τὰ σκάμματα, καὶ αἱ λοιδορίαι,
καὶ αἱ χρεῖαι αἱ νυκτερινά, οὐ καὶ τὸν γέλασθον τοιαύτην πο-
μπεια, πάντος τολμίου χαλεπώτερον τὴν πόλιν ἡμῖν
ἐγκαμιλωτον. Καὶ διον ἐπὶ τότοις κατειλθει, πινθεῖν
καταδύειν

ΠΑΝΤΑ ΕΙΣ ΔΟΞΑΝ ΘΕΟΥ

3

κατέσθετο, καὶ τὸς ἡμερητικῶν, καὶ τὸς ὅλης ἡμερητικῆς,
τοὺς μὲν ὑπὲρ ὥν ἐπλημμέλεσσαν, τοὺς δὲ, ὑπὲρ
ῶν τοὺς ἀδελφόντας εἰδούς ἀχνιμονήσαντας. Περιχερὸς
ἥμιν ἡ πόλις γέγονε, καὶ φαιδρὸς κατετείφανταστο, καὶ κα-
θάπτω γενὴ φιλόκοσμος, καὶ τολυτελῆς, ὃντως ἡ αὐγοφά-
φιλοτίμως ἐκαλωτοίστα σήμερον, χρυσία ποιηθεμένη,
καὶ ἴμάτια τολυτελῆ, καὶ ὑποδήματα, καὶ ἐτεραῖνα τοιαῦ-
τα τοῖς ἐργαστηρίοις, ἐκάστον τῷ τὸν κείμενον ἐργα-
μένοι, τῷ μὲν ὁμότεχνον παραχρεμένον φιλογενικοῦ Θ.
Ἄλλον δὲ τὸν ἀντίτηνται τὸν φιλότιμον εἰς τὸν διανοίαν, καὶ
ψυχῆς ὅδεν μέγα εὖτε ὑψηλὸν φαιταζομένην, ἀλλὰ δια-
χοστάτην ἐπιστύρετο βλαβερού, ἀλλὰ ἀνέντος εἰς μόνον πα-
τέλην, γέλωτα κατέταξεν τοιαῦτα εἰπον δικότων.
Ἐτι γάρ καλλωπίζειν βουλεῖ, μὴ τὸ ἐργαστηρίον ἀλλὰ τὴν
σατοῦν ψυχήν, μὴ τὴν ἀρρενίην ἀλλὰ τὴν διάνοιαν, μηδε-
ἄγειν θαυμάσσωσι, καὶ αρχέσθελοι τὸ γινόμενον ἀποδί-
ξαντο, Καὶ ὁ τὸν ἀγγέλων διεπαστης ἀμείντοις σε ταῖς παρ-
έκουταις διαρρέει. Οὐδὲ τὴν ἀντίτηγε ἐπιδειξις ἡ νιῶ γινομένη, καὶ
γέλωται τὸν βασικανίαν φέρει, πρᾶξι μὲν τὸν ὑψηλότερον τὴν
διάνοιαν γέλωται, πρᾶξι δὲ τὴν τὰ αὐτὰ νοσούντων βασ-
ικανίαν καὶ φθόνον τολεῖ. Άλλον ὅπορ ἔφιλα, διντόνων
ἐγκλημάτων ἀξέστητην ἡ φιλότιμος. Οἰδὲ γὰρ τοῖς κα-
πηλείοις ἀγάντες γινόμενοι θήμερον, διντοι με μάλιστα δισυ-
νῶσι, καὶ ἀσεβέας οὐ κατατίθεται εἰς τοπικούμενοι πολλῆς,
ἀσεβέας δὲ ὅτι πράτηροι μὲν τοιαῦτας εἰς τοιαῦτα ποιουμέντες,
Καὶ διανίζοντο, Καὶ νομίζουσι τὸν νομικόν τὸν μηνὸς τὸν
Τού μεδὲν οὐδὲ ἐνφερόσθιντος ἐπιτελέστατεμ, καὶ τὸν
ἀπανταῖον τοῦ ἔξειντον τοῦτον τοιαῦτας ἀσεβέας δὲ ὅτι τὸν τὸν
ἴω γιναῖκες οὐ κανθάρεις ποτίσσονται πληρώσαντες, μετά πολ-
λῆς τῆς ἀσεβείας τὸν ἄκρωτον ταῦτα.

B 2

ἡμετέρας

4 ΙΩ. ΧΡΥΣΟΣΤ. ΕΙΣ ΤΩ.

· ἡμετέρας φιλοσοφίας καὶ ὑμεῖς μὴ τωιῆτε, καὶ μὲν ἐπίρους ποιῶσθας πορνίδης, καὶ γὰρ δικέτας, καὶ γὰρ φίλους, καὶ μὲν γάρ τας. ὅντις ἱκουστας πάνταν λέγετος; Ἡμέρας πρᾶξηρεῖσθε, γαλ. 6. ηὖτε μῆνας, οὐ καιρὸς, ηὖτε ἐνεκτύδες φοβοῦμαι ὑμᾶς μῆτας εἰκῇ κειποτίσκα εἰς ὑμᾶς. Ἀλλως ἡ Κατάτης ἐχάττες ἀνοίας ἀλλαγῆς, ἀλλὰ τῆς μᾶς ἡμέρας, εἰ δεξιά γένοιτο, οὐ τοῦ παντὸς Φῶτο προσθίσκεται φίλωντος· ὅντις ἀνοίας δὲ μόνου, ἀλλὰ ηὔτε μιαβολικῆς φίληγεντος ἡ κρίσις ἀντί, μὴ τῇ οἰκείᾳ παραδοθεῖσῃ προθυμίᾳ, ἀλλὰ ταῦς δὲ ἡμερῶν πρόσθοις, τὰ ηὔτε πορνίας ἄλλη βέπτειν τῷριν ἡμετέρου. Δεξιός δὲ φίλωντος ἐσται σοι δὲ ὀλου, ὅπερ ἔτερη γῆ νοομένη μεθύνει, ἀλλ' ἔτερη γῆ νοομένη, οὐ καθ' ἐκάστην ἡμέραν, τὰ δέ τε θεῶν διοικούτω ποιῆσις. Γονηράς γαρ ἡμέρας ηὔτε σγαθή γίνεται, ὅν πρότερον οἰκείαν φύσιν, σθένγαρφήμερας μεντόνοχεν ἡμέρας, ἀλλὰ πρότερον ηὔτε ἡμετέραν παντούτην ηὔτε βεβημάνη. Ἀρ. διακοσιών τε ἑργάσιν, χρηστή σοι γέγονεν ἡ ἡμέρα. Ἄν ἀμαρτίαν ἑργάσῃς, πονηρά η κολάσεως γέμουσσα. Ἀρ. Γαύτα φιλοσοφίας, ηὔτε θεῶν διακείμενη Θεοῦ, ἀπαντάται δεξιόγενες τῷρι φίλωντος, εὐχάριτος ἐπικμοσίας κατ' ἐκάστην ἑργαζόμενος τηλού ἡμερῶν. Ἀνδρεῖς ηὔτε σωστῷ ἀρετῆς αἱμελῆς, ἀρχαῖς δὲ μητῶν, ηὔτε ἀριθμοῖς ἡμερῶν, εἱμπιστένοις σοῦ τῆς Ψυχῆς τηλού ἐνφροσυών, πάντων ἑρμός ἐστι δὲ ἡμερῶν σγαθῶν. Ὅπορος ὅντις ὁ διαβόλος οὐσιεδώς ηὔτε πανταχώρι ἡμερῶν ἐκλύσσεται τέσσερες τηλού τηλού ἀρετῶν τάνοντος, ηὔτε Ψυχῆς σβέσαι τηλού προδυμίαν, ταῦς ἡμέρας ἐπιγράφειν ἐπαίσθεντο ταῦς ἐντραγίας ηὔτε κακοπεραγίας. Ὁ γαρ πέσας ἐκυρώθη ὅτι ἡμέρα δὲ κακὴ ηὔτε σγαθή, δύτε γένεται τῇ κακῇ τῇ σγαθῶν ἑργαντίπιμεληστῇ, οὐσικῇ πάντα ποιῶν, ηὔτε δὲν ὁφελῶν σικάτηλού τῆς ἡμέρας ἀνάγκης, δύτε γένεται τῇ σγαθῇ πάλιν Φῶτο ἑργάστῃ, οὐσικῇ τῇ οἰκείᾳ πρακτλαπόμενῳ ἑργαντίπιμεληστῇ,

ΠΑΝΤΑ ΉΙΣ ΔΩΣΑΝ ΘΕΟΥ. 5

ρρεινούσεσ, οὐδὲ τὸν τῆς ἡμέρας ἐκκλησίαν. πάλιν καὶ στὸν
ταπετρώθεν τὸν ἴωντο προσλάσσει σώματά του Καὶ τότε μὲν
οὐς αὐτόν πέπονταν, ποτὲ δὲ πορεῖται, εἰς ἀργίαν Καὶ ποιητής
βιώσει). Ὄπερ ὁμοίωτας φένεται οἷς τῷ Διαβόλῳ Τὰς
μιθοδοίας, οὐ τάχτη ἐκβάλλει τῆς Διανοίας τὸν Φῶν
φυγήν μη προτερεῖν ἡμέρας, μηδὲ τὸν μὲν μισθόν, τὴν
δὲ φιλεῖν. Οὐ γάρ ἵνα ἡμᾶς οὐς φραδυμίαρχούμενον,
ἀλλ' ἵνα οὐ τὸν Δικαιουργοῦμετα τῷ θεῷ Διαβόλῳ, τῷτοι
ὁ πονηρὸς ἐκεῖνος οἰκανορεῖ Διάκονον, οὐ εἰς αὐτοὺς εἴσοδον ὁμοί
οὐ εἰς φραδυμίαν, τὰς ἡμετέρας παθετικότας Βουλόμενος
ψυχας. Ἀλλ' ἡμᾶς ἀπόπτωσέν χρή, Καὶ σαφῶς εἰσίνεται, οὐτε
ἐνδέρυ παπού, ἀλλὰ ἀμαρτίες μόνον, οὐ δὲν ψυχαῖς ἀλλὰ
ἀρετὴ μόνον, οὐ τὸ Διασπαντὸν ἀρετηκεν θεῶν. Οὐ ποτὲ μέ
τη ἐνφροσυνήν, ἀλλ' ἐνχώριην πνευματικήν. οὐτοιος, ἀλλὰ λό
γος Διασπαντολόγος. οὐδὲν θεού χειρῶν, οὐδὲ λόγος γελή-
ντην ἥργαζεται, ἐκεῖνος θεού βορυφορεῖ πειστάγει, ὅτος Ταρσεῖον
ἐκβάλλει, ἐκεῖνος οἰκοῖ τὸν Διάκονον, οὗτος ἐποίησε
την φωτίσει, ἐκεῖνος ἀδυκίας τὰς ὅντες ἐμβάλλει, οὐ
τοις οὐ τὰς ὄντες ἀπελαύνει. Οὐ δέν γάρ ὅντας ἑνθυμίαν
οὐ ἐνφροσυνήν τοιεῖν ἔνθετην, ἀλλὰ τὰ ποδεὶ φιλοσοφίας
δύομάτε, τὸ τρόποντων ὑποβρέπει περιγμάτων, τὸ πρόσ
Τὰ μέλλοντα κεχνήνειν, τὸ μποδέν τὴν ἀνθρωπίνην οὐδείς
εἶναι νομίζειν, μὴ πλότου, μὴ Διωκτείαν, μὴ τιμής, μὴ
θεραπείας. Αὐτὸν ταῦτα εἰσὶν φιλοσοφεῖν, κατὰ πλούτουν τοι
διέστητιν, οὐ Δικθύον τοῦ φθόνου. καὶ εἰς τενίαν κατέστη
πιστος, διεπινακτητὴ τῇ πτωχείᾳ. οὐτων διαπεινός ἐργίσε
ζειν Διωκτασ. Τὸν γάρ χριστανόν, σχήματας, οὐδὲν νοούμεν
ας, δὲν κυριακὰς ἐργάζειν χρή, ἀλλὰ Διασπαντὸς τῷ θεῷ
τὰς αὐτοῦ πρέπουσαρχορτὰς ἔγειν. Τίς δὲ αὐτῷ
πρέπουσαρχορτὴν ἀκόστωμέμην Γάστρου λέγοντος. οὐτε ἐργάζειν πορ. ε.

6 ΙΩ. ΧΡΥΣΟΣΤ. ΕΙΣ ΤΩ.

Ζωμεν μὴ γν̄ται παλαιῶ μηδὲ γν̄ται κακίας οὐ πονηρίας ἀλλ’ γν̄ται ἀλγήμοις εἰλικρινέας οὐ ἀλιθέας. Αὐτοῖς παθαρόν ἔχει τὸ σωματός, ἐργάσιαν ἔχεις διαπαντός, χρυσαῖς σωβεφόμεν^Θ ἐλπίον, οὐ ἐνέργειαν τῆς τοῦ μελλοντῶν ἀγαθῶν προσδοκίαν. Οὐτωρέσσαν αὖτις ἀπαρξησίαν τοῦτον ἔχεις, Καὶ ἀμαρτιματάτου πολλῷ ὑπένθισις, καὶ μυρίαις ὡσιν ἱορταῖς, οὐ πανηγύρεις τῶν πενθώστων, διὸ δέ τοι μεντεντοῦ σικανέστη. Τί γάρ διφελός μοι λαμπρᾶς ἡμέρας, τῆς ψυχῆς ἐσκοτισμένης με τῷ σωματότι. Εἰσδέ ἀράτικαὶ παρπάτωσαδέ ὡς τοιμηνίας βόλει ἐκεῖνο ποίησον. Οταρι
τῆς^ΐ ἐνιαυτοῦ πληρωθεῖται, ἐνχερίσησον τοῦτο^ΐ μεταπότη,
ὅτι σε εἰσήγαγην εἰς τὴν πορφύρον τάπτως τῶν ἐνιαυτῶν,
κατάνυξον σου τὴν παρθίσην, ἀνερίθμησά σου τὸν
ληρόν της ζωῆς, ἀπὲ πρὸς ἑαυτὸν. Αἱ ἡμέραι πρέχουσι
οὐ πεντεχρονίας, οὐ ἐνιαυτοῦ πληρωθεῖται, τολύ τῆς ὁδου
προκοπήσειν, πρατεῖ ἡμέραν ἀργασαὶ καλόν· ἀρεὶ μὴ πενδε
οὐέρημοι σικαλοσωῆς ἀπειλευσόμενοι; τὸ σικαστήριον
ἐπιθέρας, πρὸς γῆρας ἡμέραν ἐπέγειρε^τ λοιπόν οὐδὲν.

Ταῦτα ὡς τοιμηνίας φιλοσοφίας, ταῦτα ὡς τῆς πορφύρου τῶν ἐνιαυτῶν ἀναμιμησκού. Τῆς μελλόσης ἡμέρας,
ἀναλογιζόμεθα, μὴ ποτὲ οὐ πρὸς ἡμέρας ἐπι τίς ἐκεῖνο, τὸ

Ψαλ.οβ. πρὸς τὸν Ιερούλαντον ἀρκεψάντον τῷ προφήτῃ. Οτιέξελιπον
οὐ ματαύστηται οὐ ἡμέρας αὐτῶν, οὐ τὰ εἴτη αὐτῶν μετὰ
πανομῆς. Ταῦταν τὴν ἐργάσιαν οὐ εἰτοῦ ἐγὼ τὴν σινεκῆ
οὐ πορφύρους ἔταυν διην ἀνερευνήσασαν, δὲ πειρασθομέ-
την ἡμέρας, οὐ πλέσοι^Θ Καί τέντος ὅμοιας ἡγεμονίας
Ω. Ων γέρεις γηγενέτων ἐνταῦθα χρέα, δὲ εὐπορίας, ἀλλ’ ὅπε
το μόνης. οὐκ ἔχεις λέγεισθαι; Ἀλλ’ ἔχεις τοῦ θεοῦ τοῦ φόβου
ταῦταν γηγενέτων ευπορώτερου θυσαρόν, δικαιοσκό^τ
μενού, οὐ μεταβεβληθενού, οὐ διετακταμενού. Ιδει εἰς τοῦ
εργατού

δύρενού του δύρανον, τὴν γῆν, τὴν θελατήν, τὸν ἀέρα,
 τὰ γένη τὴν γάλα, τὰ παντοδεσπότα φύτα, τὴν φύσιν τὴν
 αὐθεώτων ἀπασταν. ἐννόμον οὐχέλους, ἀρχεγέλους, τὰς
 ἀνατέρῳ μιαάμεις, ἀναμήνθησίστι τοῦτο πάντα τοῦ
 θεωτικού σου δῖνε πέμπτα. Οὐκ δῖνε δὲ ὅντας ἐνπέρου μὲν
 απότου μόνου τέντες εἰναί, ἔαρις ἵλεως τῷ χαῖτον κύριοι
 ἔχει. Τὸ πᾶντα πρῶτον ἡμέρας ἀχισιανικῆς φιλοσοφίας ἀλλ'
 Ἑλληνικῆς πλάνης ισίν. Εἰς τὴν ἄνω πόλιν ἀπεγείρει,
 εἰς τὴν ἑκάτην πολιτείαν τελεῖς, ἀγγέλους σαυτοὺς ἀνεμίζεις,
 οὐκ ἔστι φῶς εἰς σκότον ληγούς, οὐδὲ ἡμέρα εἰς νύκτα τε
 λεῖσθαις, ἀλλὰ μιαπαντὸς ἡμέρας, μιαπαντὸς φῶς. Γράπτο
 ἐπάντα τοινυὶ βλέπαμεν δικτετός. Τὰ ἄνω γέρα φιστί^{κολ. γ.}
 τείτε, οὖν ὁ Χριστός ισίν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ καθίμενος. Οὐ-
 δέ μη ἔχεις κοινόν πρὸς τὴν γῆν, εὐθανάτοις δρόμοις, οὐ πορί-
 οδοῖς, οὐ ἡμέραις, ἀλλ' ἔαν ὄρδως ζῆς, οὐ νῦν ἡμέρα σου γίνεται.
 Μητρεριώτα τοῖς ἐν ἀστερίσιοι μέσην οὐκολαστίος βιβεγιώ,
 οὐ ἡμέρας ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸ τῆς νυκτὸς μέσαστρέφει) σκότον,
 οὐ τῷ ἀλίον σθεννυμένοις, ἀλλὰ τῆς ἀκανθῶν διανόοντος σκο-
 τιλούμενος τῷ μέθῃ. Τὸ πρὸς ἡμέρας ἐπῆποδις τελεῖταις, οὐ
 πλείονα ἐν αἴταις δίεχεδος ἡδονῆν, οὐ λύχνος ἀπέιπει, επὶ
 τῆς ἀγορᾶς, οὐ σεφανώματα πλεκεῖ, ταυτικῆς ἀνάστα-
 σι. Σὺ δὲ τάχις ἀτακλασθεῖ τῆς ἀσθενείας, οὐ εἰς αὐ-
 ορέας τελεῖς, οὐ εἰς τὴν τῶν δραντῶν ἐνγράφεις πολτείαν,
 μὴ τοίνυρι ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς ἀνακαώσης πῦρ ἀσθετόμ,
 ἀλλ' ἐπὶ τῆς διανέκτειαν φῶς πνευματικόν. λαμπτό^{μαθ. ε.}
 Τῷ γάρ τῷ φῶς ὑμῶν φησι ἐμπροσθεύει τὸ αὐθεώτων ὅπως
 ἰδωσι τὰ καλὰ ἐργα ὑμῶν οὐδέποτε τῷ πατέρει τὸ
 μῶν τὸν εἰργόν δρανοῖς. Τέτο τὸ φῶς πολλήν σοι φέρει
 τὴν ἀμοιβήν, μὴ τὴν θύραν τῆς δικίας σεφανώσης, ἀλλὰ
 τοιάτην ἐπίδειξαι πολιτεύειν, ἀστερίαν πολιτεύειν,

8 ΙΩ. ΧΡΥΣΟΣΤ. ΕΙΣ ΤΩ.

νης σέφανον, τῇ σῇ κεφαλῇ πῆκ τῆς τοῦ Χριστοῦ σέφανος
χειρός. Μηδὲν ἐκπί, μηδὲ ἀπλῶς γνωσθώ, ὅντα πάντα
επέταξε πάντα εἰς δόξαν θεὸς ποιεῖν. Εἴτε γάρ εἰδίτε, φί-
σιν εἴτε πίνετε, εἴτε τί ποιεῖτε, πάντα εἰς δόξαν θεὸς ποιεῖτε
Καὶ τῶς εἰσὶ φησὶ φαγεῖν πάντα εἰς δόξαν θεοῦ;
Κάλεσογ πέντε, κοινῷ πόντορογ τῆς τραπέζης τῷ Χρι-
σῷ, οὐκ εἰς δόξαν θεὸς ἔφαγες οὐκέπιες.

Ἄλλ' ό τοῦ μόνου επέταξην εἰς δόξαν θεοῦ ποιεῖν,
ἄλλα οὐ τὰ λοπά απαντά. Οἰον δέντιν έμβαλεν εἰς τὴν ἄγο-
ραν. οὐδὲν οἶκοι μείναι. ἀμφότερα οὐκέτοι θεόν τούτον γινεῖται
δω. οὐ πᾶς δέντης ἀμφότερα ταῦτα γίνεται διὰ τοῦ θεού;
Όταν εἰς εἰκλισίαν βαθύστης, οὕταν εὐχῆς μετέχης, οὕταν
διδασκαλίας πνευματικής. Η πρόσθιτος εἰς δόξαν θεοῦ
γέγονε. ταλιψί δέντης οἶκοι διὰ τοῦ θεού μείναι. πᾶς οὐ τίνι
βοστῶ; Όταν ἀκόστης δορύβολος, ἀταξίας, πομπᾶς οὐαβο-
λικής, πονηρῶν αὐθρώπων οὐκολάσσων τὴν ἀγρούρη πε-
πληρωμάτων, οἶκοι μένε, οὐ τῆς ταραχῆς ἀπαλλάσσει τῶν
της, οὐ έμενες εἰς δόξαν θεοῦ.

Διατερεῖ ή τέσσαροι οἶκοι οἰκείωτες οὐ τέσσαρες ξένοιδες, δέντι μυντίδιν
ποιεῖται οὐκέτοι θεόν, δέντι οὐκέπαντας οὐ Φόρος. Καὶ πᾶς
δέντης εἰς δόξαν θεοῦ τινὲς επαντέσται οὐ αἰτίαστας; Καθέ
ζειδει πολλάκις οὐ τοῖς ἐργαστηρίοις, δρόστε τηγάνιστας αὐθρώ-
ποις πονηρούς οὐ φάντους, τέσσαρες αὐταστῶντες, πεφύ-
σημείους, πρασίτες οὐ κόλακας τολμάτες επιτυρομένους,
πολυτελῆ φορεύντες ιμάτια, πολλώς πριβεβλημένος τὴν
φαντασίαν, τὰ πάνταν ἀρταζόντες, πλεονεκτῶντες.
Αὐτούς τηνός λέγοντο. οὐκέτι λαλῶτος δέτο; οὐκέτι μακάρι-
το; επιτίμικοσού, εγγέλεσού, επιτόμικοσού, ταλαντοσού, δια-
κρυσσού. Τότε δέντη Φέραι διὰ τοῦ θεού. οὐ Φόρος, διδασ-
καλία γίνεται τοῖς συγκαθημένοις, φιλοσοφίας οὐ αρέτης
ο τοις τοις,

ΠΑΝΤΑ ΕΙΣ ΔΟΞΑΝ ΘΕΟΥ.

γ

δ χριστῷ, μικέτε τῇ τὰ βιβλία κατέγνωτε, ἀπό τοῦ τούτα εἰρηνάτα, διότι τα πανάργειαν ταῦτα; επειδὴ θεοματοῖς ἵπποι ἔχει γνωσθῆναι κακολογίαν; οὐ ταῦτα τολμά; οὐκέτας οὐ φαινόμενος πριν εἴπειται σολήν. Οἱ μὲν οὐρανοὶ μετρήγηνται καθ' ἐπαστιλίαν ἡμέρας; αὐτὰς διότι τοιούτην θεόν οὐ ταλάντωνθεόν, οὐ μεριών διακρίνεται εἶναι. Ορῶ γοῦν ὑμές ὅτε γίνεσθε συναρπάξοντες επανεστατήν τοῦ θεοῦ ἀλλὰ τὰ εκτὸς ἀντί πάντα, τοῦ ἀντηγού, θεού κατενόν, τὰ ἱμάτια ἀντὶ ὅδεν θεοῦ πάντας ἀντηγού. Ταῦτα εἴναιτε ἀντίστατα τεραῖς μοι θεότο. Οὕτως ἄμφι ἵπποις ἀντόντοις ὁ κακός τοῦ ἵππου ήταν τοῦ θεοῦ τοῦ καθολικοῦ καὶ οὐ σωματίου τοῦ εἰκόνας θεοματοῖς ἀντοῖς ἡ ἀνεγκαίμιασος πάταρεχη. Τι τούτων γένοιται ἀντί τοῦ πάντου τονεστέρου τοῦ μικρού εχούσος καλόμενον, μηδὲ ὃ διατίθεται εἰστευθεὶς ἀπειπετεῖν, ἀλλὰ τοῖς ἀλλοτρίοις καλωποτελεῖσι πάτερι. Ωντεῖς γέρηται μῶν οἵσματος καὶ πλάτος, ὅπκιστας, καὶ θεάτια, οὐτοι, ἀλλὰ ψυχῆς ἀρετὴ, καὶ πλάτος ἀγαθῶν τε γραμμῆς, καὶ πάροις ταρφίστας. Πάλιμπερι ιδίης ἐτεροῦ πάρκομψ περιβιβλεῖν, καταφρονούμενορ, πενία συζώντας, οὐ ταλαντούμενον παρὰ τῷ μη συγκαθημένῳ, επανεστρέψαντο, τοῦ θεοῦ ἔχων Φέλον, ἀριττὴ συζώη, πλόου τοῦ πεπτημένου θεοῦ ἐποτε επιλειπούσα, σωματόστοιχον καθαρόν. Τι γάρ οὐτῷ βλάβεθε ἐκ τῆς ενδείξεως τῷ μη τῷ γῆραιμάτων, σταύρού τοῦ διηρευόν καὶ τὸ ἐν θεῷ οὐρανῷ μετανιαν πληρονομάντι ἀγαθόν. Λαμπρότατας οὐτας οὐτοῖς φιλοσοφίας οὐτοῖς πλατωνικής, πολιων λίτην καὶ τῷ φάγῳ καὶ τῷ πατέρων τοῦ μικρού, ἀμφοτέρος εἰς οὐρανούς θεού

C

οὐ πεπιστεῖς

το ΙΩ. ΧΡΥΣΟΣΤ. ΕΙΣ Τὸ.

οῦ ποιήσεις. Καὶ ὅτι ὁν μάτην σὲ Φυλαργαῖον τὰς
ταλέγων, ἀλλὰ μεγάλη τίς τεῖς ἐντοι τῇ γνώμῃ δικαιεῖ
μενοις καταὶ πῆγε τῷ Θεῷ τῷν ὄλων ἀμοιβὴν, οὐδὲ αὐτὸν
τὸ τραγύματα νενόμισαι τοῦ τοιωτοῖς φιλοβίεσδι ποθεῖ
τῷν ὄντοις ζωνταῖς, ἀπονοσοῦ τε φυσικὸν ὁ Προφῆτης, καὶ
πῶς ἐμ ταῖς πατορθαμάττων τίθησι, τὸ τοὺς πονηρευο-
μένους ἐφυδεῖναι, οὐ τὸν φοβουμενὸν τῷ Θεῷ δοξά-
ζειν. Μετά γὰρ τὸ καταλέξαι τὴν ἀλλην ἀρετὴν Φέμελ
λοντί Θεῷ πῆγε τῷ θεῖον τιμᾶδι, οὐ ἀπέμηνοι εἶναι χρὴ τῷ
ιερῷ τοῦ ἡγιαν κατοικῶσατα σπηνῶματι, ὅτι ἀμοιβοῦ καὶ ἐρ-
γαζομενοῦ Λικαιοσύνης, καὶ ἀπόνηρον, καὶ τοῦ προσέθνη-
κοντεσθεῖν γὰρ ὃς δικὸν ἐμ ὄλωσην ἐμ γλωσσὴν αὐτῷ, Σί δικ
επέδησε τοῦ πλούτου αὐτῷ πανόρμ, ἐπάνυστεμ. Εἴσουθενον
ἐνώπιον αὐτοῦ πονηρευόμενον Θεῷ τές δὲ φοβουμενὸν τῷ
κυρίῳ δοξάζει. Δεικνὺς ὅτι καὶ τῷρ ἐμ τιτῶν πατορθω-
μέτωντεῖ, τουτ' εἰς τὸ κατεφρονεῖν τῶν πονηρῶν, καὶ
επανεῖν καὶ πακαρζίζειν τὸν ἀγαθόν, καὶ πάλιν ἀλλα-
χον: τὸ αὐτὸν τῷρ οἰκλῆμα ἐλεγεν. Εμοὶ δὲ λίστην επιμέδη-
νην ταῦ οἱ Θείοιστοι οἱ Θεοί, λίαν ἐκεσταμένοισαν αἱ ἀρχαὶ
ἀντᾶν. Όμοι Θεός επιτανεῖ μὲν μεμψη, επανεῖ δὲ τῷρ εἰρ-
ει πακαρζίζειν ζῶντα, καὶ πῆσθος οὐδὲ μόι οἱ Θεοί αποστέψει, οὐ
μὴ επιτανέσσει, ἀποστέφεται δὲ τῷρ εἰρ πονηρία ζῶντα,
καὶ πολεῖ οὐ ποτε βεβλημένον Θεῷ πλούτον: ἀλλὰ ἀντει-
πει τοῦ φύεται ἀμφότερος οὐ Θεός βόύλει τούτοις.

Εἰς καὶ ἐγκαλέσαι εἰς δοξαῖν Θεού, οὐ δερπετεύσαι εἰς
δοξαῖν Θεού, πῶς αὐτὸν τῷρ οἰκετῶν ἀγανακτόμενον πολ-
λάκις. Πάντοις δικίμη ἐγκαλέσαι μὲν τῷρ Θεού: Άν μεθύσω
ταῖσις, άν κλέπτονται, ή τῷρ δικέτην, ή τῷρ Φελού, ή ἔτε-
ρον τινα τῶν σοι προσηκόντων, άν εἰς θεάζοντα βέρχονται,
άν τοι φυλαῖς ἀμελῶνται τοῦ ἑαυτοῦ, άν ὀμηνυται, άν
ἐπισοργεύται,

Ιπποδρομίῃ, ἀντιφεύλαιον, ἀγρυπνήσκησιν, καλαστρού, πτίστρεψοι, διόρθωσαι, καὶ ταυτικέστε εποιοῦσι σικτὸν Θεόν. Ἀριστοῖς σικτάριστον γένεται, καὶ ταῦτα εἰς τὸ διάφα πέντε ελλείποντα, σύγγραμμα, καὶ συντεχνεῖς διὰ τοῦ Θεοῦ. Κανονικὲ πολλοὶ τουναντινοὶ ποιῶσι, καὶ λόγοι φιλοτεχνίας τοῦ Θεοῦ εἰσεντοῦ. Οταν μὲν γάρ εἰς αὐτοὺς ἀμερίσων, πινθανοῦσι συντεχνεῖς, οταν δὲ εἰς τοῦ Θεοῦ εὐθύνωσι, καὶ τὰς εἰσαγόντας απόλειτοι θυγατέρες, διαδένεται παντοῖσι λόγοι.

Πάλιν φύλους ποιῶσαι γένεται, διὰ τοῦ Θεοῦ πάντοιον. ἔχθρος ποιῆσαι γένεται, διὰ τοῦ Θεοῦ πάντοιον. Καὶ πῶς διὰ φύλους ποιῶσαι διὰ τὸν Θεόν ηγεθεῖς; Λόγοι τὰς φύλας ἐκεῖνας ἐφελκώμενοι, θέμενοι δὲν χρηματάσα λαβεῖν, θέμενοι κοινωνίας βαστέλλοι, θέμενοι προσαστίας ἀνθερωπίνης τυχεῖν, θέμενοις θηρεύομενοι ηγεθεῖν φύλους, τόνδις δὲν νοετοίς ίματηρ ἀπειρίστατο. τὰς Φυχίν, συμβουλεῦσαι ταῖς εἰσαγόνταις, ἀμαρτάνουσιν ἐπίτιμοτοι, πλημμελοῦντας ἑλεύθεροις, θεοσκελετοῦνταις ἀνορθωσται, καὶ συμβουληὴν εὑχαῖς δικιάζονταις, προσαγαγγεῖν τῷ Θεῷ. Πάλιν ἔχθρος ἐξειποῦσαι στοιχοῖς διὰ τὸν Θεόν, εἴναι δέ τις των ἀκολατῶν μαρτυρίας εἰς γέμουνται, διαγέμτων ἀκαθέρτων πεπληρωμένος, θεοσκελετοῦνταις ἀκελλάστοις, ἀτάστοις, ηγεθεῖν, ἀποτοπήσθαι, καθαπτῆρος χριστὸς ἐκελευσθεῖση. Εάν γε ὁ ὄφθαλμός σὸν φησι Ματθ. 8, σιγῇ δὲ μετίστοις σπαστοῦσι τε, ἵβετε ἀντόδοτον ιδεῖν έπειδὴ στὸν τελευταῖς τῶν φύλων ἐκεῖνας τὰς ἐμὸν ὄφθαλμούς ταῖσιν ποδευόντας εἴτε, οὐ αναγκάσιος εἰς τοὺς βοητικοὺς πράγματα, ἀποποτίσει ηγεθεῖται, ἀντιφεύλαιον ηγεθεῖται, οὐ προσβάπτωσιν εἰς τὰς Φυχῆς στιγματάς ήμεται.

Διηγούμενον καὶ λόγον ἀποτελεῖνται μετρόποι

διὰ τοῦ Θεοῦ ηγεθεῖσα ποιησονται καὶ σιγῇς διὰ τὸν Θεόν

C 2 σιγησογε

σίγκον. Καὶ τῶς δὴ συλλόγου κατανέμει διάτομού θεόντος
ἐν συγκαθητικῷ ποσί, μαζέν τοῦτο Βιωτικῶν διατάξεων
πρεγμάτων, μηδὲ τὸν ἀπλῶς κύανον οὐ δέδει ποιεῖν προση-
νογήνων, ἀλλὰ ποθε φιλοσοφίας τῆς ἡμετέρας, ποθε γένε-
ντος, ποθε βασιλέας διρχῶν ἀλλὰ μὴ τὰ πρῆτα οὐ σύνει-
τε, αὐτοὺς τοὺς ἀρχῆς ἐπέβηται; Τὸν πρελύθη τῆς ἀρχῆς; Τὸν Θεόν
ἔνεκεν ὁ θάνατος ἡγιαστῶν; Ποθερὸν δὲ θάνατον ἐκρύπτειν οὐδὲ
ἐυπορώτατόν γέγονε; Τίκατελιστενόν δὲ θάνατον θεοῦ δὲν
τελευτὴν; Γάρ δὲ ὁ θάνατος ἀπέτυχεν, εἰς τὰς πορθές τῶν
κληρονόμων ἐγχειρίσθεις προσδιοικήσεις οὐ πολλά ἔτερα
τοιάντα. Μηδὲ τάντα μηδὲ τὰ τοιάντα διατάξεως,
μηδὲ ἐπέριμον λεγόντων ἀνεχώρισθα, ἀλλὰ σκοτώμενοι, τί^ν
τοιούντας οὐ τιλεγόντας οὐδὲ ἀρέσκεινται. Πάλιν δύνα-
σιγήσαι δικὸν τὸ Θεόρον ὑβριζόμενον, λαϊδορύμενον, μιρός
πάχαν ποιεῖ, ἀμφὶ φέρεις γενναῖος, οὐ μηδὲν ἔχειν βλάσφημον
μηδὲ εὔενέγκειν, εἰς τὸν τάντα τοιούντα.

Ιουκ, επικίνεσαι δὲ καὶ Λέξεις μόνον, δινδέντοις μεῖναι οὐ
ἔξιλθειν, δινδέ φεύγεισθεις οὐ σιγήσαι, ἀλλὰ καὶ κλάνσαι
καὶ λυπαράνται καὶ ἐνφρανθίναι δέοντας δέοντας θεοῖς δοξάριον θεῖται.

Ἐταῦ γαρ ἵδης ἡ ἀστελφόρος ἐμπερτάτοντα, ἡ σαυτός
πρᾶσσάντας ταρσωτούντα, εἴτα σενάξας οὐ λυπήθεις,
εκερδάνεις ἀτό τῆς λύπης σωτηρίαν ἀμεταπελθούση, καὶ
θύμηρὸν παντὸν φροντίζειν γάρ κατά σειν λύπην σωτηρίαν
φ. Κορ. §. ἀμεταπελθούσηραζεῖται. Άρ τοιούς ἐνδικιμούντας ἐτερον,
εἴτα μὴ βασικήν, ἀλλ' αἱ εἰτοι δικέοις ἀγαθοῖς, ἐνχαριτού-
σοις θεοῖς θεῶν, θεοῖς ποιόσαγηται λαμπρού τοῦ ἀστελφοῦ,
οὐ τῆς χερεᾶς τάντης τολμήντελαβες τὸν μιδόν. Τι γε
νοτέρον οὖν αὐτὸν εἶπε μοι τὸν βασικάνων ελεεινότερον οὐταν
ἔξοντα καὶ χάρειν καὶ κερδαίνειν διὰ τῶν χερῶν, δευτέρον
οὐ λυπάσθει αὔρωνται μάλλον ἀλλὰ ταῦς τὸν ἐτερον εὐδο-
κιμίσσοι,

ΠΑΝΤΑ ΕΙΣ ΔΟΞΑΝ ΘΕΟΥ.

κινήσει, οὐ μετὰ τῆς λύπης ἔτι οὐ κόλασιν ἐπιτάσσει
παρὰ τὸ Θεόν, οὐ πιμορίαν ἀφέρετον.

Καὶ τιχὴ λεγειν ἐτάκινος οὐ Φόγους οὐ λύτρας οὐ χρείας,
ὅπου εἰς οὐδὲ δὲ μικροτάτων ἀντιτίνει ἐντελεῖσται
πραγμάτων, τὰ μέγιστα δὲν καρπώσασθε, οὐδὲ σικκὸν
Θεού ἀντίτα ποιῶμεν. Τι γάρ τοι περιεβαλλέτερον; Άλλο
ἔτι οὐ τοῦ ποιῆσαι δικαίων οὐ μετανοεῖν οὐδὲ πρόστιμον
μηδὲ διαδῆσαι μηδὲ καλλωπίσαι τὰ σώματα, μηδὲ πρὸς άλλο
λειπειν οὐ πατέτην τὸ ὄρθρον σπανίζειν κατακοσμήσεις, άλλο
άπλωσις, οὐ διορθώσεις, οὐ σύσσωματά μόνον, μηδὲ
τὸν Θεόν πέρι ἐποιῶσσας, οὐ παντωτότερον τὸν μιδόν ώστε
ἐπιθυμίαντας ἐνέλαστας πονηράν, οὐ φιλοτιμίαν ἀκαρού
ἐνέκοψασθε. Εἰ γάρ οὐ ποτέ πριν Φυλέον μάνον δικαίων
Θεού βεστιάλιαν δρενῶν κληρονομησαν, οὐ πάντα ποιῶν δικαίων
τὸν Θεόν, ἵναντον πάσιν απολαμβάνει τῆς ἀμοιβῆς.

Ἐστι Κατεύθεια σικκὸν τὸ Θεόν. Εἰ βλέπειν δικαίων οὐ τὸν Θεόν.
Γάρ δὲ βλέπειν δικαίων οὐδὲ τὸν Θεόν οὐ βαδίζειν; Οταν μὴ
πρὸς πονηράμων πράξεις, οταν μὴ ποιηγάλια τὰ ἀλογηνά
καλλιν, οταν μὲν προσδικώμων γυναικαὶ ἀπειπόστρων, χειλικαῖσιν
τὸν ὄφθαλμόν, ταχίστης τὰς σότιν τοῦ θεοῦ τοῦ Θεοῦ φένει, δικαίων
τὸν Θεόν οταν τὰ μὴ πολυτελῆ οὐ μαλακωτέρουσαν ἡμῖν
ποιῶσιται, ἀλλὰ τὰ δικαίωμάτων ἡμῖν σκέπειν, ταῦτα τοῦ
βαθλώμενα μάνον, ἐστι οὐ μεχριστὸν ποδομάτων διαγένεται
γιγαντῶν μάνον. Καὶ γάρ πρὸς τὸν βλασφέμειαν οὐ ἀσωτίας
ἴξωλιδους οὐδὲ οὐ τὰ ὑποδικαιεῖσαι καλλωπίζειν οὐδὲ
πάντασιν ἀντὶ ποιήσειν, ὅντες δέ τοι τὰ σότας ἔτεροι,
οὐ πρὶν Φυλῆς δικαίων ἀκαθάρτους οὐ διεφθαρεῖσιν. Εἰ γάρ οὐ
έντελον μικρὸν εἶναι λοκεῖ ἀλλὰ μεγάλης εἰωλέιας διεγυμα
οὐ ἐλεγχότω ἀντὶ τοῦ πέρι οὐδὲ πάνθηρον οὐ γαστικῶν.

Ἐξιστει τοινῦν οὐ τασθήματος χειρὶ δια τὸν Θεόν, οταν

πατέρες τῶν χρέων ἐπικυνθμερούς δέρη μέρους τῆς ἀπόλληστης πάντας ποιώμεθα. Καὶ οὐτι καὶ δίκαια βασιστέως καὶ διαστολῆς ἐστὶ φύση θεοὺς σοφίας, ἀπονοσον τι φῆσι σοφός τοις αἰνήρεστοις μόδοις, καὶ γέλως ὅμοισι θεοῖς, οὐ δημιαπολῶν, ἀπαγγέλλει τὰ πολὺ ἀντί. ὅταν γαρ κατεισαλμένοι οἱ σεμνοτέροι θεοὶ γέμοντες, οὐ πολλῷ πανταχόθεν ἐπιμετανύμενοι τὴν σωφροσύνην φανερώμεθα, οὐ δὲ Φιλος τῆς συνῆχίας, οὐ δέ απτις Θ., οὐ δέ ἀνόλας Θ., οὐ δέ θρυβάλλης, οὐ δέ πιούσιον ἴδιῳ γένεια μετατρέπεις, καὶ γένειαν θεατῶν ἀναλόγητό Τερπός.

Καὶ γενναῖκα ἀγάθωμα, μηδὲ δέρη Θεόμορφο ποιῶμεν, ἵνα σωφρονώμεθα, οὐκ ίντι τῶν δυσίαν ἐνπορεωτοφάντερα σώματα, Φυγῆς ἐντείνειν ἐπιζητῶμεν, μηχερμάτων ποιευσίαν, μηδὲ προγόνων πομφίσιαν, ἀλλὰ βοστῷ προστίνην, οὐδὲ επιπλέας ποιωνόμην.

Καὶ τί δέ πάντα λέγειν. Ἐξει γαρ ἡμῖν λοιπὸρι τῆς εἰρημένων, ἵνασον εφοδίεναι τὴν γυναικῶν μητρὸν πρᾶτον μηδέναμ, καὶ ταῦτα δίκαια τούς Θεούς ποιῶν. Καὶ καθαπέρ τοῦ εμποροῦ πομπιλέων τὸ πέλαγος Θ., οὐδὲ εἰς πόλεις ὄφις γονίτος, οὐ προτερογενέστερον τὸ λιμενός Θ., οὐδὲ εἰς τὰς αγορὰς ἀναβαίνεσσιν, ἔως ἂμφι πύθενται, οὐ κέρδος Θ.-ἔχει τέ τὴν ἀπωλεψιμόν μητρὸν σὺ μηδέν μήτε πρέβεις, μηδὲ άπτης, ἀν μηδέρη Θ.-ἔχει τὸ ίδιο Θεόν. Καὶ μη μοι λέγε, ἐτις δὲ μηνατόν ἀπαντά δίκαια δέρη Θεού πιεῖκα, ὅταν γαρ ὑπόδεστος, οὐ κέρδε, οὐ δικέστα, οὐδὲ συνέδροια, οὐδὲ ἱσοδοι, οὐδὲ ἔροδοι, οὐ σκορευστα, οὐ πταντα, οὐ θόροι, καὶ οὐ γκάμια, καὶ φιλία, καὶ οὐδέτερα, δέρησσι δίκαια δέρη Θεού γίνεται. τι δὲ λοιπόν δημιουργὸν τετραβούς δικαίας τὸν Θεόν τὸν θελαμενόν; Τι δέσμον

τρύλων Θ.

φύλακθ χέρος; δι πάνταν δι ο πεντρότεσθ επίση
δοκεῖ; αλλ' εἴτε τῷ βολούνω κρατεῖεν κερδίκατι, εταχ
πειθειστών φέρθησαι, έταν τὸς ἀδίκως ευβεβλημένος
θρησκευμάτων, οταν μὴ θρησκευταί ταῖς ἀλογίαις συμφέ-
ρεις, οταν κοινός πρόκειται λιμήν τοῖς φίλοικοις ἀπαστι.

Οὐτος ὁ δεσμοφύλαξ ἐσώθη ὃ ἄλλο Ράντος. Όθν φίλος; Γράφ. 15
ὅτι πανταχόθεν ἀπὸ θελαμεροῦ δινάμειας πραγματεύεται.

Τί φόνος χαλεπώτερον; εἰπὲ μοι. Αλλ' εθισθῆν ποτὲ
δικαιοσύνην τικανή θεὶ πανταχούς θέρ τὸ Τολμηρα.
Τοσῦτον δὲ τὸ δικαίον θεὸν θεόν το ποιεῖν. Καὶ πᾶς εἰδὼν
δικαιοσύνην ἴργασται φόνος; Οἱ Μαδινήται ποτὲ
βιλούμενοι ὦν θεού επιπολεμάσαι τοῖς Ιαδαίοις, καὶ ταῖς
ταῖς προσδοκεῖσθαις αὐτῶν πορίστελλοι, εἰ τῆς ἐνόντος αὐ-
τοῖς ἀποστρέψαμεν τῷ δικαίῳ ὅτι, πέρασ παλαιώτερον
τοῦ, οὐ τῷ σρατούσθει τῷ πορνήσατε, εὐδικαστούσι τοῖς
καὶ εἰς πορνείαν ἥγειρον, εἶτα ἐκάθευσαν ἀπίθεσαν. Τότε
ἐλθεῖ οἱ φίνεστι μέταχεριστάριν θεῖον, οὐ πορνεύοντας
δινός κατέλαβον ἐμὲ τῇ ἀμαρτίᾳ, ἀμφοτέροις ἐγένετο
Τούτο, οὐ ἐσκετε τῷ θεῷ τὸν ὄργην ἐπ τῷ γνωμητῷ, καὶ τὸν
μὲν γενέμενον, φόνον δὲ, τὸ δὲ κατορθόμενον εἴ τικεν,
σωζόμενον τὸν τολμηρόν ἀπάντων. Ωθευ οὐ δικαιοσύνην
κανεγκει τῷ ποιεῖσσατε, οὐ δὲ μένον δικάσαν τοσούτην
καὶ μὲν καθαρωτέρας ειργάσσασθαι φόνον θεικενεσ, καὶ μέ-
λλα εἰκοτας. Οὐ γάρ τος ἀνακριθεῖσας μισθῷ, ἀλλὰ τοῦ
λατῶν φαιδόμενον θέρ τοιγάσταιο. Λπίκεσιν δινός, οὐ
τοσασ μυριάσας ἀπάντης. Καθάπτε γάρ ιαρια ποιεῖσι
τὰ σεσηποτα τῷ μελῶν ἐπιμνοῦσι, ἀλοκληρούσι τοιχοῖς
τῷ σῶμασ, ὃντα κάκενον θετέσιον. Διὰ τοῦ φυσικοῦ θελ-
μός. Εἴ τι φίνεστι οὐ εἴλασσαστο, οὐ ἐκταστησαν θρεπτοσ, οὐ

V. 21. 91

16 ΠΩ. ΧΡΥΣΟΣΤ. ΉΙΣ ΤΩ.

τῷ μάτενθ. Ἀλλαγετθ σων ἡ μημένη μένε τῷ πατρὶ^{τόντος}
Θάματθ.

Πάλιν ἔτερθ μημένην προσέκρυσε Λεβ Θεώ, τοστ
Λαζαρί. τού ὑδι τὸ μὲν παιᾶν τιθιαὶ τῷ Θεῷ. ὁ Φαρισαῖθ λέγει.
Ἄλλον πατερὸν φίλου φόνου ποιήσας εὐθοκίμησεν, διῆστο,
καὶ ἐπέστη ὁ πῦρ τὴν εὐχήν, ἀλλὰ πῦρ τὴν γνώμην μεθ'
ης μημένης, προσέκρυσεν καὶ πατέτωσεν. Συντας ὅταν μὴ
εἴπει τῷ Θεῷ γίνεται οὐκέπινον μαλικένην ὃ γνωμενον
τὰ μημένα βλάψει τῷ ποιήσαντα: ἀπερίσσων εταφ
εἰς τὸν Θεόν γίνεται, καὶ βασιλόδην ὃ γνωμενον, τὰ μὲ
γίστα ἀφελά τῷ μετά φιλοθεὸς ποιῶσαντα γνώμην. Τι γαρ
φόνο χαροῦ οὐχιλεπτότερον; ἀλλ' ὅμως θίκαμον είργεται
σέσο τῷ τολμητάτῳ. Ποιαν σων ἔξομην ἀπολογίαν ήμεις
εἰ λέγοντες, ὅτι ὁ Λιωτὴν πάντοθεν περιθίνειν, η πάν
τας οὐκ τῷ Θεῷ εργάσανται, ὅταν ἐνρεψε τὸν ιὔπλοον
περδίκας.

Διγενέσιν προσέχειν δικτανθέστε τὸ έιον, τὸν πινεν
μητρικὸν τάστην ἐμπορευομένη πραγματίσασμ, καὶ πρ
εδειν τι, καὶ μὴ μεταξὺ δέην, εἰσιν εταφού μη τίκον τῆς νεο
μητρικῆς ἀπαγόμενη πικίσ, ὅταν μη τὸς καιρὸς τῆς σε
νοχερίας πράσινάμεν, οὐ τότε τοῖς διεργάσοις μέτεσθίσα
μεν. Ο γαρ τιμουλάρη στρον φιστὶ θημοπαθέατθ.

Παρομιώτης Καὶ τι γένη καὶ ἕκαστον λέγειν; Δέοντος δὲ ἐνθ οὐτο
δέγματθ, τὸ πᾶν συλλαβεῖν. Καθάπτῃ γαρ ὁ ἀκοδό
μοι, επειδὴν μετλωσι τόιχου τρέπειν, παρθίου τάνακῆς
ἀπὸ γνωματος γνωματος, ὅντας ὑφαινοντο τῷ ὄποδοικύ,
ἄστε μη ἀνωμαλογοῦ αὐτὸν τῷ γενεᾶδι τῷ επιφράσαν, ὅπλωσθε
ηγήμεις, ἀντὶ παρτίν οὐ γίνεται τῷ τάνακῆς γάλεγον.
Λιγε ἐδίετε, οὐτε πινετε οὐτε τούτου ποιεῖτε, πάντας το
δέξαν ποιάτε. Αὕτη εὐχάριστα, αὕτη ηπειρώμενη, αὕτη
εὐπλασίη,

ἴγκαλῶμεν, ἀντε συγχινάσκωμεν, ἀντε ἐπαινῆμεν, ἀντε
 ψίγνωμεν, ἀντε εἰσίωμεν, ἀντε εἴδωμεν, ἀντε παλώμεν, αὐ
 τε ἀγοράζωμεν, ἀντε σιγῶμεν, ἀντε δικλειγάμενος, ἀντε ἀλ
 λο ὄτιδυμ πράθημεν εἰς δοξαμ Θεὸς παντακεν.
 Καὶ μή τι εἰς δοξαμ Θεὸς γίνεται, μήτε γινέδω, μήτε λε
 γέδω παρθήμεν. Άλλ' ἀντί βακτηρίας μεγάλης, ἀντί¹
 ὄπλου, οὐ σφαλέας, ἀντί θισταρών σφετερών, ὅπου πορ
 θερ δικαιού, οὐ δῆμας δέος μεθ' ἔσυ τῷ πριμέρωμεν, εὐγεάταν
 τες τῇ δικαιοίᾳ, ἵνα πάντα εἰς οἰκέαν Θεὸς παικταῖσι, καὶ
 εἰπόντες, οὐ πειρυματεύσαμένοι, τὰς παρὰ αὐτὸν τὰ
 χρυμεν δοξας, οὐενταῦθε οὐ μετά τὰμ εὐτελεῖαν
 ἀποδημίαν. Τόσις γαρ δοξάζοντας με
 δοξάσω φησι. Μή τάνια δῆμα
 σιη ἀλλὰ καὶ δια τὴν
 πραγματών αὐτόρη
 δοξάζωμεν
 σωτε
 χῶς. Οὐτι ἀν
 τῷ πρέτεροι δοξα
 οὐ τούσι αἰτάνοσι Αμάνη.

D

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

εἰς τὸ ἔντομ τοῦ Ἀποστόλου, περὶ δὲ τὴν κικη
μείωμα, διὰ δὲ λύματος ἀγνοεῖν αὐτοῖς
φαί, ἵνα μὴ λυπήσθε: οὐδὲ εἰς
τὸν ἴωτον οὐδὲ τὸν
Ἀβραάμ.

α.Θεοσαλον.δ.

ΛΥΚ.15.

Μέρες Τεσταρχες ἀναλώ-
σαμεν τὴν κῆτον λαζα-
ροῦ πραεβολὴν ὑπὲρ ἐξη-
γόνυμενοι, τῷν θησαυρῷν
ἐξατλῶσατες, δύν ἐνρίκε-
μεν ϕύραντες καί μεν
σώματες θησαυρὸν δύντε
σιν οὐδὲ ἀργύριον καὶ λί-
θους ἔχοντα πολυτελεῖς,
ἄλλα φιλοσοφίαις, καὶ ἀν-

δρέαν, ὑπομονὴν, οὐκέτεραί τοι πολλήν. Καθάποτε γάρ
ἄλλη πατέρινην θησαυρῶν τὸντο συμβάνει, τὰν μὲν εἰς
φάνεταρ ἀκάνθαστον ἔχειν οὐ διεβόλους ἀπλῶς, καὶ γῆρας
χυτοφαρεῖ, ἐδέ τοι κέτω μασκέψει πολὺς ὁ πλετω-
φαντ^ο: ὅτῳ δὲ οὐκέτερον τοῦ λαζαρὸς σωτείαντο, ἀναθερ-
βαύματα, οὐκέτωθεν πλετωτός, ἀφατός, πρεμπλίον τὸ σο-

ματ, ἄλλα γενναῖα^{το} εἰχρυγορυῖαν τυχόν, τὸν Ἀποσολι-
κού οὐδὲ ιδιοῦ ἐκεῖνο πληρομενού τῷ Τάτῳ. Ὅσοοι δὲ ἔξω αὖ
θρωπῷ οιαφθέρε^{το}, τοσότοις δὲ ἵντος αὐτακανθεῖται. Καὶ
ἐντοῦ μὲν καὶ τὴν μεροῦ εἰς τὰς ἀντιτὰς πραεβολὴν εἰπεῖν,
καὶ πρὸς τὸν ἀρετικὸν μαχήσασθαι, τὰς τὴν πατριαρχῶν καὶ ιγροῦν τὰς τὸν
κατὰ τὸν θημιουργὸν τὴν ὄλωμ Θεὸν τὰν γλωσσαῖς ἀποκηρύ-

τασ:

τερ, ἀλλ' ἵνα μὴ προσκορήσῃ μῆτραν ὁ λόγος γένηται, τέτοις
ἐστιν οὐρανού ταμενοσάμενοι καιρούς τοὺς ἀγῶνας, φέρε πρὸς
ἄλλους ὑπόθεσιν τῷραν λόγογρον σύγχρονον εἶναι τοῦ χάρακος
μονοεδέσθιον μὲν διὰ τοῦτον κόρον εὐθίνησιν, οἷον ποκίλαι τῇ αν-
τικείᾳ σημαγένεσιν τίνει ὄφεις. Ήντος μὲν τῷτον ἀκρού-
στων τῷραν γένηται, πρὸς τὸν μακάριον Γαύλον διὰ μακροῦ
τὸν λόγον τημέρου εἰσπάνταλον τοῦ ἀποσολικοῦ, καὶ
στιχωδῆς εἴσαι τοὺς πρώτους λεχθεῖσι ταῖς ἡρησίσμεναι. Ήντος
σταθετόντων τῷραν Γαύλου τημέρου βοῶντος ήλεγοντος,
πολὺ δὲ τὴν κεκομικεύματαν διὰ τὸν λόγον τημέρου εἰσαγόντων
λυπηθεῖσιν διὰ τὸν λαζαρέα, οὗτος ἀποσολικός ὁ φθόγγος
ἄλλα μίκη συμφωνία. Καὶ γάρ ηὕτη εἰσένει τῷ πραξολῷ,
πολλὰ πολὺ ἀντιστέων ηὕτη εἰκῇ δικαστρίῳν εἰριστο-
φύγειαν, ηὕτη εἰς Τίλιαν ἀντίλιαν ἡμᾶς ὑποθέσιμον ὁ λόγος
πάγκει πάλιν. Μετείση καὶ ἀποσολικόμενον προρύπομεν χωρίον,
ἄλλα τούτοις ηὕτηντα δησπασθόμενον εὑρίσθαι. Καὶ
γάρ ηὕτη ὁ λόγος γένει μῆτραν ἀπαντοῦσαν πατεῖσαν τούτον
ἀκροτεῖσας εἰσπειδεῖ, μικρὸν τὸν παρεργόντος εἰστὰς λαμπρὰ
νομίζειν τὸν πράγματα, ἀλλὰ πρᾶτον προσένει ταῖς
ἐλασίσι. Στάτησεν τὸν πάντας φύγοντας καθ' ἐκάστων ἐνοσέην τὴν μη-
μέραν, ηὕτη δὲ φοβερόν κριτήριον, ηὕτη τὸν ἀπόγαλογον δι-
καστίων. Ταῦτα ηὕτη Γαύλος διὰ τὴν ἀνεγνωσθεύματαν
ηὕτην συμβουλεύει τημέρους, ἀλλὰ προσέχετε. Περὶ δὲ τὴν
κεκομικεύματαν διὰ τὸν λόγον τημέρους, οὗτοι μὲν λυ-
πηθεῖσιν διὰ τὸν λαζαρέα, οἱ μὲν ἔχοντες εἰπίδειν. Εἰ γάρ πε-
στενομενοὶ ὅτι Ἰησοῦς ἀπέβαντε ηὔτειν, οὐτως καὶ οὐδέποτε
τὸν προκαθεύδειν διὰ τὸν Ἰησοῦν ἔσσαι σὺν μὲν τοῖς

Τὸ τοπογράφον ἔργον ἐπειδὴ τοῦτος εἰστάσαι, τοῦτον ποτέ

έταιρού ποθεὶ τῷ Χριστῷ μικρόγονῳ, θάνατον πιελέ, τὸν
εἰκόνον θάνατον, ὅταν δὲ ποθεὶ τῆς ἡμετέρας τελευτῆς
κοίμησιν ἀντήνη ἡ ὁθανάτου ὄνομαζε. οὐ γάρ ἐπειποθεὶ^{τό}
ἢ τῇ ἀποθανόντι, ἀλλὰ τι; ποθεὶ δὲ τῇ κοιμηθεῖσας ἀντὶ τοῦ Ιησοῦ
ἀξεῖ σὺν ἀντώ, ἢ ὃν εἰπεῖ τὸς ἀποθανόντας, ψάλμῳ,
ἥματις οἱ Λωβίσος οἱ πομπαὶ πόμενοι εἰσ τὴν πρόστιαν τῷ κυ-
ρίῳ, διὰ φθάσωμεν τὸς κοιμήθεισας. Καὶ δὲ εἰτανθε-
ειται τὸς ἀποθανόντας, ἀλλὰ τρόπου μημανευσασ, τὸ
τρόπου τούτου κοίμησιν τὸν θάνατον ὄνομασε, ποθεὶ δὲ τῷ Χριστῷ
ἔναντισ, εἰ γάρ τωινόμενοι οτι Ιησοῦς ἀπέθανε, ἢ σὺν εἰ-
πειρ ἐκοιμήθη ἀλλὰ ἀπεθάνε. Τινθένεκεν τῷ μὲν τῷ
Χριστῷ θάνατον ἐκάλεσε, τῷ δὲ ἡμέτερου κοίμησιν. Οὐ
γάρ ἀπλῶς διὰ τὴν πρέργων ταυτὴ κέρδης τὴν λέξεων τῆς
πρατηρίσεως, ἀλλὰ σοφοῦτει καὶ μέγα κατέσκευαλι. Ἐπί
μὲν γάρ τοῦ Χριστοῦ θάνατον ἐκάλεσεν, ἵνα τῷ πάθει
πιστώσαι, ἀλλὰ δὲ ἡμῶν, κοίμησιν ἐκάλεσεν ἵνα τὰς δ-
δυνάς πραμυθησθῆται. Ἐνθά μὲν γάρ περιστρέψεις
ἐννέασσισ, θερζῶν καλεῖ θάνατον, ἔνθα δὲ ἐπὶ ἀπίστημι διὰ
τὸ πρᾶγμα, κοίμησιν καλεῖ, ἢ διὰ ἀντῆς πραμυθόμενον
τῆς προσηγορίας ἡμᾶς, ἢ χρηστὸς ὑποτείνων ἐπίδιας.
Οὐ γάρ κοιμώμενθεν ἀνατοσθεῖ πάντως, ἢ δὲν ἐπειρού-
διὰ θανάτοθ, ἀλλὰ ἢ ὑπνοθεν μακρός.

Μὲν γάρ μοι τοῦτο εἴπης, ὅτι οὐτε ἀκόσει, οὐτε φθέγγεται
οὐτε ὄρφα, οὐτε αἰδάνεται ὁ τελευτικώσ, δὲν γάρ ο κα-
θευδων. Εἰ δὲ γένη τινὴ θαυματὸν εἴπεν, τῷ μὲν καθευδόν
Τῷ, οὐδὲν Φυχὴ πως καθευδεῖ, τὸν δὲ τελευτικόν Τῷ,
οὐχ ὄντως ἀλλ' ἐγρήγορε. Ἀλλ' ο τελευτής σήπεται
οὐδὲ μιαρθείρε^{το} φησι; οὐδὲ κοντού γίνεται ηγεφες. Καὶ
τὸν ἄγαπτον; διὰ τοῦτο μὲν οιων τῶν μαλισταχαίρει
διῆ.

Δᾶ, καὶ γάρ δικίαιος τὸς μὲν λαωγὸν πατέροιμον θεόρωθεῖσαν
ηὐπελεύσεν γένοιλόντην, ἐκβαλλών πρῶτον τὸς ὀπόσιας,
διῆσταταῖσιν τὰ δικέργα, οὐ δικαιοσύνην πατέροιμον λαμπροτέραν,
εἰς τὸς εἰκλεψίας δὲ λυτά ωγνάμενην, ἀλλὰ οὐ εὐφρά-
νη πλεον. οὐ γάρ τῷ πατέροισι προστέχουσι τῷ βλεπό-
μενῳ, ἀλλὰ τῷ μὲν πατέροισι δικοδομαῖν φαντάζονται τῷ
δὲ βλεπούσινην. Όντα μὲν οὐ διθέσις ποιεῖ μὲν λαωγὸν, πατέ-
λαντινὴν δὲ σῶμα, καὶ τῷ εὐοπούσει μὲν ἀνταῦ θυχήσει
ἔξαγει πρότερον, παθεῖτερ οὐδὲν τίνος, ἵνα λαμπροτέραν
ἄντιττα δικοδομάτε, μετὰ πλεονθετικῆς οὐσίας πορείας εἰσάγει
πάλιν. Μὴ τόντινα τῷ παθεμένοις προσέχωμεν, ἀλλὰ τῷ
μελλοντῷ λαμπρότερον. Πάλιν ἀνδροίστας τοῖς ἔχωντις οὐδὲ
χρόνῳ οὐρφαρεύσαν, οὐ πολλὰ τὴν μερῶν ἀποτεθλασμέ-
νον, σωθέντος ἀντὸν εἰς χωνεύσιρρον πατεῖταισι, οὐ τίβες
ἀπόνταντες, οὐδὲν λαμπροτέρον πάπειλασιψ. Ωστερ
οὖν οὐ διθέσις χωνεύσιρρος σωτηρίαν διητάφαντος μέλλει
ἀνακαπνισμός δινέπειραίσθεταισι, οὐτωνού τὴν ήμει-
τέρον σωματών οὐ διάνεκτον, δικιάστησι δινέπειρον
εἰναρμένωσισ. "Οἴαν τόντινας ίδεις παδάπερ εἰς χωνεύσιρρον
πατέστρεψαν ημῶν τῷ στόρκα οὐ σπιτούμενον, μὴ τῆς με-
ριτῆς οὐτεως τάντον, ἀλλὰ τῷ ἀνατράνεντον ἀνάμενε,
οὐ μὴ δὲ τῷ μέτρῳ ἀρκεδῆστοτα αἷλον οὐ πρότερον
προσέλθει διθέσιον λογον. Ο μὲν γάρ ἀνδρείαντονούς χαλκοῖσι
ἐμβαλλὼν σῶμα, διχυσσῶν οὐδὲνατον τοις ἀποδίδωσι
τὸν ἀνδροίστας, ἀλλὰ χαλκοῖσι ἐργάζεται πάλιν. Όδε
θέσις δινέπειρος, ἀλλὰ τηλικονού καὶ θητορύ οὐβαλλὼν σῶμα,
χειροῖσι οὐδὲνατον τοις ιδεωσι σοι τῷρις ἀνδροίστας.
Φθερόν γάρ οὐ γῆδεξαλέντο τὸ σῶμα οὐ ἐπίκηρον, ἀφθερ-
τον οὐ ἀκηρεστον ἀποδίδωσι τὸ ἀνέστο. Μὴ τόντινη ίδης,
εἰκάνου τὸν μεμνηθετὸν διθελμός, τὸν ἀφανον πάμεν

22 ΙΩ. ΧΡΥΣΟΣΤ. ΕΙΣ ΤΩ.

νοι, ἀλλὰ τὸν ἄντεμονον, τὸν ἀπολαμβάνοντα δόξαν
ἀργήτου καὶ φρικώδην καὶ θαυματίνην, καὶ ὡς τὸν πρόσ-
της δύτεως, πρὸς τὴν μέλουσαν ἐλπίδα μετάγαγε τὸν
λογισμόν.

Ἄλλα σωμάτειαν ἐπιτίθεται, οὐδὲν δῆλον ὅμοιόν τοι θρη-
νᾶσσι; καὶ πῶς δύναται πάτοπον; Εἰ μὲν νυμφίων τὸ θυγατριοῦ
εἵνεσσι, εἴτε λαβὼν εἰς μακράν ἐκεῖνος ἀπέλθοι χωραν,
καὶ καλῶσ πράσην μιαζελόν, μικρὸν γῆγελόν μενον τὸ
τερενημένον, τῇ τῆς ἐνπραγίας φίμην, παραμυθεῖλόν της
ἀποδημίασ τὴν ἀδεμίαν, ἐνταῦθα δὲ δύναται ἀνθρώπου
δὲ σωμάτου τυνὸς ἀλλ' αὐτῷ τῷ οἰεστότου λαβόντος
τὸν προσήκοντα, ἀλγεῖν καὶ ὁμοίεσθαι.

Καὶ πῶς οἴοντες φυσὶ μὴ ἀλγεῖν ἀνθρώπου ὄντα; Όντες
ἔγων δῆλον λέγω, δύναται τὰς ἀθυμίαν, ἀλλὰ τὴν ἐπιτασίην
τῆς ἀθυμίας ἀναψρῶ. Τὸ μὲν γαρ ἀθυμεῖν, τῆς φύσεως,
τὸ δὲ πέρα τῷ μέτρῳ δῆλον ποιεῖν, μενίας καὶ πράφεος
σύνησιν γυναικῶδους φυχῆς. Ἀλγοσού, δάκρυσον,
ἄλλα μὴ ἀποδυτετήσοντα, μικρὸν δυνχεράντος ἐνχερίσι-
σον τῷ λαμβάνοντα, ἵνα κοσμήσῃ τὸν ἀπελθόντα, Καὶ λαμ-
πρὰ ταῦτα ἀστόθη συμπέμψῃς ἐντάφια. Αὐτὸν γαρ
δυνχεράντος, κακῶνος καθεύδριασ, Καὶ τὸν λαβόντα πρώ-
ξιας, καὶ σαυτὸν κατέβλαψεσ. Λνδὲ ἐνχερίσησον, καὶ
καίνου κόσμησασ, Καὶ τὸν λαβόντα ἀδέξασσο, Καὶ σαυτὸν
ἀφέλησασ. Δάκρυσον δέ σον διεστότοσ σὺ τῷ λαζα-
ρῷ μετρατιθέσημεν Καὶ πανόντας Καὶ ὄρουσ ἀθυμίασ, δύν-
ατος. Καὶ ὑπερβάνειν δύναται. Όντων Καὶ παῦλος ἐπιτε. Περὶ δὲ τῶν
πεικομενῶν φυσίμ, διὰ θέλων μέσσον ἀγνοεῖν, ἵνα μὴ λη-
πιδείσθω Καὶ οἱ λοιποὶ διὰ μὴν ἔχοντος ἐλπίδα. Λυπῶν φυ-
σίμ, ἀλλὰ μὴ ὡστὸν ἐλακτὸν ἀπογινώσκων ἀναστένωσ, ἢ
ἀπελπίζων τὰς μέλουσαν ζωήν. Αἰχνοματιστεύεται

Τι Εἰρυθίων διὰ τῆς ἀγορᾶς, χερὸς γυμνικῶν ὄρῶν ἀρχὴ^ν
 μονῶνταις, τρίχας τιλλομέναις, θρησκίονταις τεμνομέναις,
 πρώτης απαρεῖσθαις, ὑπό τοῖς ἐφθαλμοῖς τὸν λάθον
 ταῦτα γιγνόμενα. Τί γάρ ὅντες ἔρεσται ἐκένοι; Εἴ τοι φίλογον
 Ταῦτα ποιεῖν μῶνται, θύταις εἰσὶν οἱ ποιεῖν ἀνασάστασι φιλοσοφῶν
 Τες; Γάνυγε; οὐ γάρ συμβάνει τοῖς θύμασι τὰ γιγνόμενα
 νοεῖμεν ματεῖ τὰ ποιεῖν ἀνασάστασι φιλοσοφῶν, οὐ οὐ τοῖς
 ἀρχαγματοῖς, τῷ οὐ καὶ μεγινωθεῖται πατέσσιν. Εἰ εἰδαρέζων
 οὗτοι, οὐτε ἀνασάστασι δίκιοι, δικιοὶ τοῦτα εἰσάμενοι. Εἰ πε-
 πεικότες πάσαν ιερότεροτε πρώτη θεοῖς θεοῖς λῆψιν ἀπεπλήσσει
 οὗτοι, δικιοὶ δικιοί θεοίσιν. Ταῦτα ηγεμονεῖ τοῖς λέγοις
 σικοῖς ἀποικοῖς θεοῖς θεοῖς, οὐτε ἀκόνοντεσ. Αἰχμαλώματα θεοῖς,
 οὐ σωφρονῶματα, οὐ μὴ τοιστὴν καὶ ιερότερον, οὐ τοῖς ὄρο-
 σι προξενῶματα πλάνουνται. Τινούς γάρ ένεκεν μάτε μοι
 διατρύνειον οὗτον τὸν ἀπελθονταῖς. Εἴτι πινερός ήρ; Οὐκέτι
 διὰ τῶν ἐνχαριτῶν δῆμοι, οὐτε ἐνειρητικά τῶν πατείσασι οὐν
 ζεῖ. Ἀλλὰ χριστός καὶ ἐπικινός; καὶ διὰ τῶν χαλέπων
 δῆμοι, οὐτε ταχέων ἡρπάγην πριν ἢ τῇ κακοῖς ἀλλάξει σύνε-
 σιν, καὶ ἀπεπλήσσεις χωρίου ὑπάρχειται. Αλλὰ
 ξεκινεῖ, καὶ μεταβολὴν δικιοὶ ιεροί οὐ ποτέ οὐτανταί. Ἀλλὰ
 τινούς ήρ; Εἴ διὰ τῶν δόξασθαι τούτου λαβόντες οὐτε ταχέως
 ἀντόμη πρέστηται θεοῖς ληψίν εἰπάλεσσιν. Ἀλλὰ γεγκ-
 ρακώς; καὶ διὰ τούτος ενχαριτίσθαι καὶ τούτου λαβούντες θεο-
 βεσσούς πάλαι. Αἰχμάλωτοι τὸ χῆμα τοῦ ἐκφορᾶς. Φαλμώ
 δίαι Θεούχαι, Θεοτερῷ σύλλογού, Θεοὶ πλῆθες ἀστελ-
 φῶν τοσούτων, δικιοὶ ιεράπειροι καὶ δικιοὶ ιεράπειροι
 απεπηστέ, ἀλλὰ ιεράπειροι οὐτανταί. Καθάπορος γάρ
 τέσσερες ἀρχὴν καλομένους πολλοὺς προπέμπουσι ταῖς
 θεοφριμάσιοις, θύταις καὶ θύταις τέσσερες, ἀτε πολλοὶ^{τοισι}

24 ΙΩ. ΧΡΥΣΟΣΤ. ΕΙΣ ΤΩ.

πουσι τῆς ἐυφημίασ. Ἀνάτασσοισ δὲιψ ὁ θάνατός, ἵδης
τῷ φροντίδωμι βιωτιῶμ ἀπαλεγήν. ὅταν δικα
τινὰ τὴν προστηκούσαν ἀπελθέντα εὐτεῦθειν, μὴ συζηρέ-
νθετο ἀλλὰ κατανύνθει, πρὸς σικευτόν ἐπάνελθε, το συνε
θλος ἐξετασσομ, σκόπωσομ, ὅτι καὶ σε μικροῦ θερόν τε-
το μένει τὸ τέλος. Γεννήσαφρονέσερθ, οὐδὲ τοῖσα φοβού
εἰπε τοῦ ἑτέρου τελευτῆς, οὐδὲ ράθιμαν πορθούσον ἀπα-
σκεψαν, ἀναλογισμα τὰ πεπραγμένα, στόρθωσον τὰ ἡμαρ-
τιώνα, ἀρίστη πάντοιο μεταβολῆν. Τούτῳ διετέλεσεν
τῇ ἀπίστῳ, οὐδὲ προτεραστοῦ ποθὲ τὴν πραγμάτων
ἔχειν. Ὁρὰ τὸ δύρανοῦ ὁ ἄπιστος οὐ προσκινεῖ, Θεόν γαρ
εἴναι νομίζει, ὥρᾳ τῷ γῆν ἢ θεραπέειν, οὐ πρὸς τὰ ἀιδη
τὰ κέχρην, οὐτοῦ ἡμεῖσ, δυχὸντος, ἀλλ' ὥρωμεν τῷ δύρα
νοῦ, οὐ τὸν πεποιηστα αὐτῷ θαυμάζομεν. Οὐ γαρ Θεόν
εντοῦτον ἀλλ' ἔργον εἴναι Θεὸν πεπιστευκαμεν. Ορῶ τῷ
ἥστιν ἀπειχεύει, οὐδὲ ἀνῆσις χειραγωγῶν ματι πρὸς τὸν δικ
μιουργοῦ. Ὁρᾷ πλόντον ἐκεῖνος, οὐ κεχνεῖ οὐκέπιπληκτον. Ορῶ
πλόντον ἐγώ, οὐ καταγελῶ. Ὁρᾷ πενίαν ἐκεῖνος, οὐ
ἐλύρει. Ορῶ πενίαν ἐγώ οὐκέπιπληκτον. Εἰ τοῦτο
εἰλέπω τὰ πράγματα καὶ ἐτορώς ἐκεῖνος, οὐτοῦ καὶ ἀπ-
τοῦ θανάτου ποιῶμεν, ὥρᾳ τεκροῦ ἐκεῖνος, καὶ νομίζειν
κράψειν αὐτοῦ, ὥρᾳ τεκροῦ ἐγώ καὶ ὑπνοῦ ἀπὸ τοῦ θανάτου βλέ-
πω. Καὶ καθάπορον τῷ τὴν γραμμάτων, τοῖς μὲν ἀντοῖσ
ὅρωμεν ἀντὸς ὁ φίσαλμαντος, οὗτο εἰδότεστο εἰτε ἀγνοοῦσιν εσ-
τὸς γράμματα, δὴ ἀντὶ δὲ διανόισ αλλ' οἱ μὲν δικ οὐτε
τες γράμματα ἔπλως εἴναι νομίζουσι τὰ εἰλεπόμενα, οἵδε
ἐπισάμενοι, μετὰ πολλῆς τέχνης τέλος εναποκέμποντο νόσῳ
ἀνελέγονται, οὗτο δὲ καὶ τῷ τὴν πραγμάτων ποσὶ μὲν
εἰτοῖσι ὁρθαλμοῖσ ὥρᾳ μὲν τὰ συμβάνοντα, οὐ τῷ ἀντίτι
δικενόισ καὶ γυνάμην. Οὐ τόνισσα μὲν τὴν ἄλλων ἀπάντων

οὐτεσμέτισ

θιετηνήτεο ἀντίθη, οὐ ταῖς ποιὶ τὸ θαύματον συμπέσωε
μεν φύροισ; ἐννόσομο πρὸς τίνα ἀπῆλθε καὶ λάβε πέραμι
θίαμ, ἵνθα Γαῦλοθ-δῆν, ἵνθα Πείροθ-, ἐνθα δὲ ἄγιαμ ὁ
χορὸς ἀτακο. ἐννόσομο πῶσ ἀνατίστ? μεθ' ὅστις δοξιο
καὶ λαζηπρότητθ-, ἐννόσομο ὅτι πενθῶμ ἡδὲ ὁδηρόμενθ-,
ὅτι τὸ γεγενημένον δικαίον διορθώσθε τοῖς ὁδηρμοῖς
καὶ σαυτὸν πατέαβλαστον τὰ ἔχατα. ἐννόσομον τίνας μηδὲ,
πειτο ποιῶμ, καὶ φεῦγε τὴν κοινωνίαν τῆσ ἀμαρτίασ.
Τίνασ ὅσια μηδὲ καὶ γηλόσ; τέσ δὲν ἔχοντας ἐλπίδα,
παθάπτε καὶ ὁ Γαῦλοθ- εἰπει, ἵνα μὴ λιτωνάδεις μεν καὶ οὐ
λοιποῖς, οὐ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα. Καὶ πρόσεχε τῇ τοι βρήματ
θ- ἀκριβεῖσ. Ον γαρ ἐπειρ οὐ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα ἀνατέ
στωσ, ἀλλ' ἀπλῶσ οὐ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα, ὁ γαρ ἐλπίδα
τὸ ἐκεὶ πρόστεως μὲν ἔχωμ, ὅνδε μίαρη ἐλπίδα ἔχει, ὅνδε ὅτι
προσοῦ? δὲ πρόστεως πραγμάτων, ὅνδε ὅτι τὰ πάντα,
θεία τίς ἐφορτ δίκη. Ο ταῦτα δὲν καίλωσ ὁδὲ νομίζων,
θηρίς παντὸς δῆμον ἀλογώτιρθ-, καὶ νόμοσ οὐδὲ μικράρια,
οὐ δεσμὸς, οὐδὲ πάντα ἀπλῶσ τὰς ἔγαθας, δέ τησ δικαιοσ
ἐφορίσθετο ψυχῆσ. ο γαρ μὴ προσδοκῶμ ἐνθύνασ ὑφέσει
δὲ περαγμένων, πάσιν μὲν ἀρετᾶς ἀφίεται, πάσιν
δὲ κακίας ἀνθεβίται. Ταυτὸς ὅσιος ἐννόσος, καὶ τὴν ἄνοι
αρι οὐ τὰ πέραπλεῖσαρ δὲ ἐλάνημ, δισ κοινονόμευτοι μὲν
δὲ δρήνων λογιστέμενοι, φεύγωμεν τὰς πρὸς ἀντίστησ συμ
φωνίαν. Διαὶ γαρ τῷο οὐδὲν ἀλογώτιρθ- ἀνεμάνδην, ἵνα
τὰς ἀτιμίαμ ἐννόσος πρὸς μηδὲ πατέαβλαστον, εἰκ τὰς πρὸς
ἐκείνουσ συμφωνίασ ἀνανήψης, οὐ πρὸς τὰν ὀκέαρη ἐντέ
νειαμ ἐπανέλθησ. Καὶ σκενταύθε μόνον ἀλλὰ πολλαχοῦ
τῷο ποιει οὐδὲ πατέαβλαστον Γαῦλοθ-. Οσαρ γαρ
ἀπαλλαγὴν δὲ ἀμαρτημάτων Βουλη?), μέκνυστο τίσι
κοινωνούμενοι διαὶ δὲ ἀμαρτημάτων, ἵνα τὴν ποιέτη τηι

προσώπως δηλθείστ, τῷρ ποινώνειχ φύγοσ. Καὶ θεσαλο
 α.θεσ.θ. πικένσις γράφων, οὐτως ἐλεγεμ. Ἐκας Θ τὸ ἱευτό σῶμα
 κτᾶσθε, εἰ μὲν γιατοῦδικὴ τιμῇ, μὴ ἐν τάσσει ἀτιμίασο, παθέ
 πορ ἔθνη τὰ μὴ εἰδότα θεόν. Καὶ τάλιμ, μὴ καθὼσ τὰ
 ἔφ.θ. λοιπὰ ἔθνη ποιπατέτε, εἰ μαζαιότητε τὸ νοστὸν
 οὐτῶ μὴ οὐ ἐνταῦθα. διδέλωτος ἡμᾶς ἀγνοεῖμ ἀθελφοὶ ποδὲ
 θῆν κεκομιμένων, ἵνα μὴ λυπηθεὶς καθὼσ οὐ δι λοιπὸν
 μὴ ἔλουσες ἐλπίδα. ὃν γαρ οὐ φύσις τὸ πραγμάτων, ἀλλ
 οὐ προσάρροστος οὐ μετετέρα λυτεῖν οὐκέτι εἰσθει, δικ
 ναὶ Θ τὸ ἀπελθόντο Θ, ἀλλ' οὐ ἀδίενεια θῆν δρηνούσι τῷρ.
 Τὸν γοῦν πισὸν δὲλθυ τὸν πρόσωπον λυπησαὶ λιανίσετε,
 ἀλλὰ ωρὸ τὸν μελόντων σγυαδῶν οὐ οὐ τοῦ πρόσωπον διεισ
 κε τὸ πρίσων, δικράνη ἀπολαμβάνων ἐκ τῆς κατεξ. Χρι-
 σὸν φιλοσοφίας ἀγαθα, οὐ μεγίστηρ ἐκ τοῦ περιθμε-
 ιΘ εὐδυνματη οὐ δικαιη χαρεσ. Δικ οὐ πάντα Θ φυσο.
 Θιλπ.θ. χαρέτε οὐ κυρίω πάντοτε, παλιμ ἐρῶ χαρέτε. Μέτειη πε
 φιλάντασσεως, δικράνη ταύτων ἀλέσομεν ἀμοιβήν, τοῦ
 μὴ καταστίψειν ἄλλη μηδετε θῶν συμπατήσοντων σεινῶν,
 ἀλλὰ τῇ τὸν μελόντων ἐλπίδα, πράμνοδίσσο ἀπολαμβάνει
 πολλῆς. Μετερ οὖσ ἑπατέρωθεν οὐκεῖστ κερολάνονομεν, οὐ
 τως οὐ πισ Θ ἑπατέρωθεν καταβλάπτετ, οὐ τοῦ πολλά-
 γεδι οὔτερον σιά τὴν τῆς ἀνατάσσεω ἀπιστα, ηὐ τοῦ
 καταστίψειν ἄλλη τοῖς περδοῖς πράγμασι, δικ οὐ μηδὲν
 προσδοκᾷμ μετὰ ταῦτα χρησόμ. ὃν τόνια μιὰς τὴν ἀ-
 ναστοιν μόνον ὀφείλομεν οὐχαριστεῖμ τοῦ, δικ ἀλλὰ ηὐ
 οὐα τὴν ἐλπίσια φιλάντασσεως, οὐ οὐ τὴν οὐδιαμείνη
 δύνατη παραμνθήσασδιψ ψυχὴν, οὐ τείσαι ποδὲ τὸ ἀπειλ
 θῶντων θαρρεῖμ, οὐς ἀνατησομένων τάλιμ, ηὐ σωκρούέ
 νων οὐμῖν. οὐ γαρ ἀλγεῖμ ρητοῦ οὐ πενθεῖτ, τὰς οὐ ἀμαρτίας
 Λαντασ πενθεῖτ μὲν οὐ οὐδύρειτ, οὐ τόντο ἀπειλθόντασ

μετ' ἀργτησ. Ὅντων γαῦλοι ποιεῖ. Κορινθίους γάρ ἐπει. β. Κορ. 16
 στέλλων φησὶ. μὴ τῶς ἐλθοῦσα με πεθόντας, ταπεινώσῃ
 ὁ θεός με πενθίσω πολλόν. Ὁνκ εἰπεν δὴ ἀποδεσμῶν,
 ἀλλὰ δὴ προκαρπτικότων μὴ μὲτακοντάτων ἀλλὰ τῆς
 ἀστελγείας γάρ ἀκαδεροίσια ἔπειραμ. τότες δὲ τωνθέμην.
 ἔντιων οὐδὲ ἄλλο πρᾶγμα λέγων. Κλέισον μὲν τεκρῷ. Σοφ. σὺ
 ἔβλιτε γάρ φῶς. μὴ μωρῷ κλέισον. εἴβλιτε γάρ σύ γάχη. κ. β.
 νεσις. Ολιγον κλέισον μὲν τεκρῷ, στίλαστέπειν). τόδε
 μωρὸν ὑπερθέρμην δένειν πονηρός. Εἰδένειν συνέσεωσ
 ἀπειτερημάνθρωπαντὸς αἵρετος ἀγέντος δρηνεῖλι, τολ
 λῶ μᾶλλον δικαιοσύνης ἔργονθρωπος καὶ τῆς κατὰ τούτου
 ἐλπίδος ἐκπεπίσκωπός. Τούτουσι δια πενθῶμεν ἡμεῖς.
 τότο μὲν γάρ ἔχει κέρδος τὸ πενθός. πολλάκις γοιν
 τὸ τοιούτουσι δρηνόωσις διαρθωσάμεθα. τὸ δὲ μὲν τοῖς
 ἀπειτερημάνθρωποι, ἀνονήτοις διδόνειν καὶ βλαβερόρ. μὴ τοίνυν ἀν
 Τίτερεψωμεν τὸν ταξίν, ἀλλὰ ἀμαρτίαν θεηνῶμεν μόνον.
 τὰ δέ ἀλλα πάντας καὶ πενίας, καὶ νοσοθρωπούς,
 καὶ προστίθμον, καὶ προστίθμον, παύτα γενναίωσ. φέρωμεν.
 ὑπόθεσις γάρ ἡμῖν τὰ διενάτα ταῦτα στεφάνωμεν εἰσι πλε
 ὄνων ἀμφορευμένων.

Καὶ πῶς διει μὲν ἀνθρωπον ὅντες φησὶ μὴ ἀλγεῖμ; τόδιαν
 τίσι μὲν δια λέγω. πῶς ἐστι μὲν ἀνθρωπῶν ὅντες ἀλγεῖμ; λό-
 γω τιμιθέντα καὶ λογισμῶν, μὴ ταῦτα ποθὲ δὴ μελόντων
 ἐλπίσι; Καὶ τίς ἐστι μετὸν διαλογίας πάθεα τότε φε-
 σι; πολλοὶ καὶ πολλαχόν, καὶ ἐφ' ἡμῶν μὴ μὲν τὴν προγό-
 ων τὴν ἡμετέρῳρ. Ο γέων τινὲς ὁλοκλήρου τοιχοῦ τὴν
 παίδων μὲν ἀπειτερημάνθρωπος, ἀπειτερημάνθρωπος τι φησὶ. ὁ κύριος ἐδικεῖ, Γαβ. 22
 ὁ κύριος ἀφάλετο. μετὸν τοῦ κυριοῦ ἐδοξεῖν, ὃντας καὶ ἐπένειο.
 Θαυματεῖ μὲν δια ταῦτα καὶ ἀπλῶς ἀκουούμενος, μηδὲ δὲ

νύ μετὰ ἀκριβέστατης ἐξίσεως ἀντά, τότε μελέος ὅφει τὸ
θάνυμα. ἐννόησομ χαρὸς ὅτι σχέτεσσις ἡμέστης ἐλασθεὶς ὁ θάνος
λΘ., καὶ τόντος ἡμέστης ἀφῆκε, δὲ τόντος πλέοντας ἐλασθεὶς,
νύ τόντος ἐλασθησομ ἀφῆκε, ἀλλὰ ἀλόκληρον ἐζήνυκε τόντος
καρπού, νύ τὸ δένθρον ψάκτειβαλε, ταῦται επηγεγε τὴν
θαλασσὴν μετὰ τὴν κυμάτων, καὶ τὸ σκάφος ὁν κατεπόνισεν. ὅλην τὴν σύναυλην ἵκεντος, καὶ τὸ πύργον
δικὸν ἔστισεν. ἀπλὰς ἐισήκει πάντοθεν βαλλόμενοθ., καὶ ἀπλε
τηνεμένων. νύ τιφάδης ἴφερον οὐελῶν, καὶ ὅπκι ἐπιτίθετο.
μάζηος δὲ ἐπέμποντο μᾶλλον, ὅπκι ἐπίτερονος δὲ. ἐννόη-
σομ δέσμον, τοσούτους παῖδες ἴδειν ἀπολαμβότες. τέ
χαρὸν δὲν τῷ ἰκανοὶ μάσκην, τὸ παῖδας ἀπεκραδαδίκαιον;
τὸ πάντας ἀδρόδην τῷτο ἡμέρακατ; τὸ ἱματοῦ τοῦ ἀλ-
πίας ἔριτρον; τὸ πολλὴν ἀριτρὸν ἐπιστελνυμένουν; τὸ
τρέσσαι ταῦτα τιμωρέας καταλῦσαι τῷ δίον; τὸ μετὰ
τοσοῦτοσ πληγῶσ, ἐχιτρών ἐπινιχθάνει τάσσων; τὸ φυ-
λέσσοργον ἔναι τῷ γεγονοντικότε; τὸ ποθωμένος ἔναι τόντος
ἀπειλθόντας; Ὅταν χαρὸν πονηρόν ἀποσάλει τίς παῖδες
δίκαιηται τῷ μέλι πάθει, πλὴν ἀλλ' ὃν μητά πολὺς δὲ
σφοδρότητθ. ἡ χαρὸν πονηρία τῇ ἀποιλθόντων, δριμυ-
τορέαρη δικαίοις γενθεῖται τὸ δύναντα. Ὅταν δὲ τῷ
ἐνάρπετοι ὄστη, μόνιμον τὸ βοῶμα γίνεται, ἀλιτθ. ἡ μητέρη,
ἀπαρκευθητον τὸ κακοφ., διπλῶν τὸ κέντρον, τὸ μᾶλ-
λον δὲ φύσισις, τὸ δὲ ἀπλότερον τὸ ἀπειλθόντων. Ὅταν
δὲ δίστημι ενάρπετοι μῆλοι τοκεῖν. πολλὴν ἀντάρημ ὁ παῖδη
ἐπωνέτο τῶν ἐπιμέλωνται. καὶ ἀνισάμενοθ. θυσίασ πρε-
σέφειρις ὑπὲρ ἀντάρημ, καὶ ὑπὲρ τὸ ἀσθέλων ἀμαρτημά-
των μίδησκοίς, καὶ δύνειν ἀντέρητα προτιμότερον ἄρι.
ποτρὸ δὲ τὸ πάσσων τῶν ἀριτρῶν δέκανον μόνον, ἀλλὰ
εὖται τῶν τοι πατρόδε φαλοσοργίαν. Ὅταν διων καὶ πατέρη,
καὶ

ργὸν ὃν Γῶφιλόσοργυθ, μὴ τὸν ἀκὲ τῆς φύσεωστοῦ οὐ
εἰπενίμενθο μόνον, ἀλλὰ ιγὲ τὸν ἀκὲ τῆς εὐλαβείας, ἀλλὰ
καὶ ὁ ἀπελθόντες ὃν Γῶφος εὐάρετοι, τριπλὴ γίνεται τῆς
ἀθυμίας η πυρά. Γάλιψ ὅταρ κατὰ μέρθο αναρπάζων-
ται, ἐχει Γίνα πρεμνθίσσει τὸ τάθθο, οἱ γαρ ἐπιλαπόμενοι
τὴν εώς τοῖς ἀπελθόντι συσκιάζουσιν ἀθυμίαν, ὅταρ
ἢ ὀλόκληροθο ὁ χρός ἀπέλθη πέρι τίνα θωκόται οὐδέποτε
οἱ πολύπταις ἀπρόσον ἀταξις γενομένθο. Μετὰ τόταρ πά-
λιν, έτι ιγὲ τειμῆτην ἐπέντη πληγήν. πόιαν δὴ τάντην;
ἢ ἀπρόσον ἀντόνιος αναρπάδηνε πάντας. Εἰ γαρ ιγὲ βίστη
ἢ πέντε νικήρας ἀπελθόντων τιῶν, αἱ γυναικεῖς ηγὲ οὐ
προσκονήσεις ἀταξίας, τῷ το μάλιστα τάντων ὄλοφύρον⁷)
ἢ τίτανέων ιγὲ ἔξαίφνης ἀντητάγην δὲ ἐκείνων ὅτε
τελευτικῶν, τοιοῦτο μᾶλλον ὃν Γῶφος ἢν ἡλγησει τὸ ιγὲ ήμέ-
ραι τρισὶ⁸ διατί⁹ μιᾶς, ἀλλ' ιγὲ ᾠρᾶ μιᾶ παντάς ὃν Γῶφος
ἀφαιρεθεῖς. Τὸ μὲν γαρ μελετηθεύτω χόνω μειώμενον, καὶ μ
εφόδιον αφόρητον οὐδὲ προσδοκία, καὶ φόνον ιγὲ γένοντο ἔσ-
θισις; Ωδὲ παρ' ἐλαΐδα συμβάρη ιγὲ ἔξαίφνης αφόρητο
γίνεται. Ὁταρ δια τικαθ' ἔστιν χαλεπῶν οὐδὲ τίνι ικ
τηρίας ἐλαΐδα συμβάνται λαμβάνει προσθίκην, ἐννόσον
πῶς αφόρητο γίνεται, οὐ πάντας ὑπῆρχαντολόγομ. Βόλια
ιγὲ ἵκτην ἀκεσται πληγήνεν αὐτῷ τῆς ἡλικίαστο τῷ οὔθεν
ταντάς ἀπώλεσεν. Ιτε δὲ ὁ διώσις οἱ αἴροι δάκνουσι θάντα
Τοι, ιγὲ ποικίλου ποιῶσι τὸ πένθθο, ὃν Γῶφος ἢ δὲ αἴρωθο μό-
νον ιη, ἀλλὰ οὐ βίαιοθο, οὐδὲ ἔναια οὐ τάντην εἰδούμενη πλη-
γήν. Οὐ γαρ τῶν ικλίνης εἰδειν αὐτῶνς ἀποτελέσθας ιγὲ Φύ-
χορρεγόωντας ἀλλὰ τῇ οὐκίᾳ κατεχωδεῖντες ἀταξίας.
Ἐννόσοδος Τοίνω τίς ιη ἀνορύθων εκεῖνο τὸ χῶμα, ιγὲ νῦν
μὲν λίθου, νῦν ιγὲ μέλθο ανέλκων παιδίου, ιγὲ χειρεῖς ορῶν
ιγὲ φιέλια κατέχεται, καὶ δεξιάρη ἐτραμμένην

30 ΙΩ. ΧΡΥΣΟΣΤ. ΕΙΣ ΤΩ.

ζει πάνται, καὶ αὐτῷ οὐ σώματί θεοφθαρμόνιον τὸ μ
τύπον, γίνοστισσα προβάσιον, κεφαλῆς διαδλαδέσις,
φθαλμῶν ἀφανιδέντων, ἐγκεφάλου διασταρμήνου, πά
σης ἀπλᾶς τῆς μορφῆς διεφθαρμήνης, καὶ τῆς τῶν πρασι
μάτων ποικιλίας ὡν ἀφιέσης τὸν πατέρα τῶν ποθουμέ
νων ὄψιαν ἐπιγνῶναι τὸν τύπον. Σωτερίδης ταῦτα
ἀκόνοντες, οὐ δικρένετε; ἐννοΐασε τόντις τὸν ἐκεῖνον Θ
τῶν ταῦτα ὄραμ. Εἰ γάρ ἡμεῖς μετὰ τοσοῦτον ρεόντον τὸ θεῖον
μεθα ἀδικευτί τῆς βαρωδίας ἐκέντητο τὰς ἀκούσιας ἐνεγ
καῖν, καὶ ταῦτα ἀλογίας ἀκόνοντες συμφοράς, τίς πὴ δ
ἀδιάκειται; Θέτε ταῦτα πρᾶξαμενῶν, ἐν τῷ ἀλο
γίοις, ἀλλ' εἰ δικέοις φιλοσοφῶν κακοῖς. Οὐδὲ γάρ ἀπε
διατέτησεν, διὸ τοιτοῦτον ὑδεῖν ἐπειψού, οὐ πότε τὸ οὖτε;
ἄντη μοι δι φιλοφροσύνης οὐ ἀμοιβή; Διά τοι τοῖς βίνοισ
ἐνέργεια τὰς δικίαυν ἵνα τάφοι τῶν παιδῶν γινομένην αὐ
τήν ἐστίδω; Μία τοι τοῦ πάσσαν ποδὶ αὐτὸς ἀρετὴν ἐπε
ριεξάμενος, ἵνα τοιότοιον ὑπομονέωσι θάνατον; Οὐδὲ γάρ τὸταν
αὐτὸν ἐπειψού, ἀλλ' ἐφερε πάντας γεννάως, οὐ με
τὰ τοσάντην ἐπιμέλειαν αὐτὸν ἀφαιρεῖσι. Καθάποτ
γάρ ἔρεις οὐ ἀνθραινοτοποίος γνωστὸς διαπλάστων ἀνθρα
κῶντας, μετὰ πολλῆς καλοστίκεις δι ἀκριβείας, οὗτος οὐ αὐ
τὸς τὰς ἐκέντησεν ἐργάζεται Φυχάς διαπλάστων, κατέσκοσ
μαρ. Καὶ καθάποτ τίς γεωγράφος φιλόποτον θεοφθαρμόνιον
πάρη ἡ ἀλαιών ἀρδόων, τωχέων, πόριφράστην παντίθε
ραπτένων πρόσωπον διατίεται, οὐτως δὲ οὐτί θεοφθαρμόνιον
καθάποτ ἐλαύαντιν ἀλαύακαρπού, τὴν ἐκάστου Φυχήν εἰς
πλείονας ἀρετῆς ἀνέψιον ἐπίδοσιψ, ἀλλ' εἰδε τὰς σελεχη τῆ
τοι πονηρὸς πνέυματί προσβολῆς ἀνασταθμέντα, οὐ τῶ
γῆς ἐκταθεῖται, οὐ τὸν ἐλεινὸν δι τελευτῆς ὑπομενεῖται
θόπον, δὲ δὲ μετασφικούς εφθεγγάσο, ἀλλὰ δὲ ἐνχερίσκ
σε καὶ

στικαρίων οἵς τε διαβόλων τούτων πληγών.

Ἐιδὲ λέγοις ὅτι πολλός εἰχεν δύναμις, ἀλλὰ δὲ πολλάκις οὐκεπονογενῆ ἔχων ἀπώλεσε, Καὶ διὸ οὐ τὸ πένθος λέγεται, παῖς τοι φυσία ὁτις διὸ οὐ τὸ πένθος ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον τὸ Φίλον. Τί γάρ αὐτῷ διὰ πολυπλοκής ὑφελθεῖ; προσοντόραμα αὐτῷ τὴν συμφορὰν ἐπέσκοτον οὐκ πιπεριτόραν τὴν δύναμιν, τοῦτο δὲ πλέοντα σῶματος τὸ πρᾶν μηδὲξεται. Εἰδὲ βέλειον ἡ ἔτερον ίδειν γάρ γε μονογενῆ τὸ πολλόντελοντα καὶ τὴν αὐτὴν οὐκ πλέοντα αὐθόριαν επιμειράμενον, ἀναμνήσκεται τοῦ περιβάρχος Ἀρρεάν. Ὅστις δὲ εἰδεῖ τὸν Ἰσαὰκ ἀποθανόντα, ἀλλὰ οὐ πολλῷ πιπεριτόρου οὐδὲ διαμηρότερου, αὐτὸς αὐτῷ πατασφέζει ἐπετίθεται, Καὶ διὸ ἀνέστει πέθει τὸ ἐπίταγμα δύναμις ἐνικαρχεῖν, οὐδὲ ἐφθεγγάτον τοιότα. Διὸ τοῦ με παταρίας ἐπωνύμεας οὐκταυδοκούντοντο ἀπρήγαστον; Βέλειον οὐκ μηδέποτε τὴν ἀρχὴν, ή δύναται τοῖσιν τῷ πρόπτερῷ αὐτῷ ἀφέλεται. Βόύλεια παθεῖν; τὸν Θεονέκερον καὶ με πατασφέζει κελένεις, οὐ τὴν Λεβήτην μιανταν τὴν ἔμακυν. Οὐν ὁτὲ τέττα μοι τοῦ πατερίος τὴν δικαιολόγην ἐμπλῆσαι τὸ ἀπογόνων ὑπέρχεται; πῶς διατέσκεται πάρεστις, τὴν γένεσιν αὐτοῦ πατερόν τοῦ ισαάκος οὐκεπονογενῆ λέγει, τὸν τοῦ δύναμις πατεσφέζειν καλένων, τίς τοῦ Ιακώβου τοῦ ισαάκου, πατέτημε, πολεογούμενη. Ωδὲν τοιότου οὐκ εἴπει, διὸ ἐνενόστηκε, διὸ ἀνέστει τοῦ κελένετοῦ, διὸ ἀπέκτησεν ὑδάτινας ἀλλὰ ἀκάρσας: λαβεῖ τὸν δύναμιν τὸ τόπον ἀγαπητόντος οὐδὲ μηδέποτες τὸν Ἰσαάκον, οὐ ἀνέγαγε αὐτὸν εἰφέντεν τὸ δρέπων δῶρον τοῦ στοιχείου. Μετὰ τοσῶν της προθυμίας τὸ ἐπίταγμα τὸ πλήρωσεν, οὐδὲ μηδέποτες τὸ ἐπιταχθεντῶν ποιόσσα. Καὶ γάρ τὸ γυάλιον ἐκρύψει, οὐ τέσσαρας πάτερες ἔλαβε, κατά τούς μενειν ἀφέσις, οὐ μόνον τὸ ἱερεῖον πατέσσων ἔγινε, οὐτως δὲ ἄκανθα, ἀλλὰ μετὰ προθυμίας τωλ

E 4

λῆς τὸ κελευθὲν ἐπραπήν. Ἐννοήσον τόινα πλίκον ἐν,
μόνον μόνον μικρέρεις τῷ παιδὶ, μηδὲν δὲ τάχροντος, ὅτε
μᾶλλον τὰ σπλαγχνα μιαθερμάνεται, @ σφοδρότεροι
ἢ φύλαρχοι γίνεται, οὐδὲ τότο δύνει μιαὶ δύσιν, ἀλλὰ
τρὶς εἰρ πλειστηνήμεραις. Τὸ μὲν γαρ ταχέως τοιησται τὸ
ἐπιταχθεῖν, θευματόν @ μέγε, ἀλλ' ὅτι ὅντως θευματόν,
ὅς τὸ μία τωλῶνημερῶν βασινιζομένης φίληνχει, μη-
δὲν παθεῖμ πθετὸ παιδίον ἀνθρώπινον. Διὰτ γαρ τὸ
αὐτὸν οὐδὲ μακρότερα σκάμπαστα ἐπιθυμεῖ διθεός, @ τὸ
σάλιον ἐξετείνειν, ἵνα ἀκριβέστεροι ίδεις τὸν ἀδλητήν. Καὶ
γαρ τὴν ἀθλητὴν ὅντως δικαίωπτω παλάσωμ, ἀλλ' ἀντὶ^τ
τῆς φύσεως τυραννίδις, τῶν Θεού Λόγου Πράσινοισι μη-
νηστεται τὰς αὖ δράσαν; ἀνήγαγε τὸ παιδίον, σωμεπόδι-
σε, τοῖς ἔντονες τὰς μάχαιραν ἡρπασει, ἐπάργειν
τὰς πληγὴν ἔμελλε, τῶς ἔπω καὶ τοίω τρόπῳ δύνει ἐχω.
μόνον Θεοὺς ἀντός διδένειν διατητεγαθεμένον Θεό. Λόγον γαρ
δινδεῖς πρασπίσαι μιησηται. πῶς δὲ ἐνάρκησεν οἱ χεῖρες
τῶς δικαίωνται τῶν νέυρων δι τὸν Θεόν; πῶς δὲ συνέχειν ἀντὶ^τ
ἢ ποθεμένη τὸ παιδίον δῆτις; Ἄξιον ἐνταῦθα θευμάτοις
οὐδὲ τὸν Ισαάκ, ὁπερ γαρ ἐκεῖνον Θεόν θεῶν ὅντωσι οὐδὲ
ὅντι Θεόντοι Θεοῖ πατέρι, οὐδὲ καθάπορον ἐκεῖνον Θεόντοι
καλένοντι Θεούς, δύνεις απέκτησεν ἐνθύμιας, ὅντων ηγούμενος
ἢ ταχὺς διεσμένοντι Θεῷ οὐδὲν αὔριον θεωρέει, δικ
ἔπει. τὸν Θεόντοι πατέρας ποιεῖς; ἀλλ' ὑπεκειτο τῇ χειρὶ^τ
τῷ πατέρι. Καὶ τὸν ιδεῖν πατέρας οὐδὲν γινόμενον τῷ
αὐτῷ ιδεῖν, οὐδὲ θυσίαν χωρὶς αἴματο Θεού ἀναφερομένην, διοκεῖ
τωματ χωρὶς πνεύμονος, δανάτος οὐδὲ ἀναστοσεας τύπον, ἀλλ
ἢ θεωματ γνωμένονος. οὐδὲ γαρ ἐσφαγεῖ τῷ οὐδὲν οὐδὲν
οὐδὲν ἐσφαγεῖ χειρί, ἀλλὰ τῷ προθυμίᾳ. ἐπειδὲ οὐδὲ δικαίων
τὸν τὸν ικέτευσεμ. δικαίωμα Θεού θελόμενον Θεόντοι, ιδεῖν,
ἀλλὰ

αλλὰ προσάρετιμ σοί δέξαια θίλων, καὶ τὸν γεννητόν εἰ
κανονεῖ μεταστῆς ὀικουμενίς ἀνακρύψαι πάστης, ποὺ
παιδεῦσαι τὸς μετὰ τοῦτα πάτερας, ὅτι οὐ πάδων, οὐ
φύσεως, οὐ δὴ οὐτων ἀνάντων, οὐ ἀντίτην της φυχῆς τοῦ
θεῶν τὰ προστάγματα προτιμᾶν χρή. Κατέναι τώνισι
ζωῆσα λαβὼν μάρτυρα τὸν Ἰησάκ. τιναδισε ἔφεμεν συγ-
γνώμην οὐτού μοι ποιαν δὲ ἀπολογίαν; εἰ τὸν γεννητόν εἰ
κανον μετὰ τοσάντης ἐλόμενον προδυμάτας θεῖον πεθέ-
μανον οὐ πάντων αὐτῷ προσχωροῦσαν οὐκ ἀμείσις συζητά-
νομεν. Μὰ δὴ μοι τὸ πένθ Θείτης, μὴ δὲ τὸ τῆς συμφο-
ρᾶς ἀφόρητον, ἀλλὰ τοπίον σκόπησον, ὅτι οὐ τὸ πένθος χα-
λεπὸν οὐτί Θεάνωτερον οὐδὲ. ἵκανον δὲ τὸ εἰωταχθέμον
ρυθμοῖσιν αὐτῷ τὸν λογιγμόν, ποὺ εἰς ἀπορίαν ἀντόμημβα-
λειν, οὐ τὰ πίσιν ὑπορύξαι πάντα εἰ τοῖς πρειλθόνοις. τίς
γαρ δὴ πολλῶν δικά αἱρεῖται εἴναι τὰ εἰρη-
μένα ποὺ δὲ πλήθες δὴ ἐγένεται ὡντὸν εἰπογγέλατο,
ἀλλὰ δύναται οὐχ οὐτούτοις. Καὶ τόντινος δὲ τῆς ἐπι τῆς συμφορᾶς
φιλοσοφίας οὐχ οὐδεὶς οὐ πάντα τάττε μάλιστα ἀντόμην θεω-
μάζειν χρή, ὅτι μετὰ τοσάντων ἀρετῶν, μετὰ ἐλεημοσύ-
νας οὐ φιλανθρωπίας μετὰ τὸ μισθέμη μήτε ἔσωτε μήτε
τοῖς παισὶ σωματίεναι τοντρόν, τοσάντον πένθ οὐδὲ
δύντω κακούν οὐ πάντα πορφύραν οὐδὲν δὲ δὴ τὰ εἴρητα τετολ-
μηκότων συμβεβηκός, δὲ πατέει τὰ δὴ πολλῶν, οὐδὲν
μισθεῖ ἀνόντοις εἴναι τὰς ἀρετῶν, δὲ κακῶς βεβούλευμά
τοῖς πρειλθόμην. πάντα δὲ ἀμφότερα πάντας τοῦτα, δὲ θα-
μάζειν χρὴ μόνον, ἀλλὰ τὸ ζηλόσι, τὸ μιμεῖδης τὴν ἀρετὴν
οὐ μὴ λεγετω τίς ὅτι ἐκένον θεωματόν θεωτον πόσαν. Θεω-
ματόν μὲν γαρ πόσαν οὐ μεγάλοι. ἀλλὰ ἀμείσις ταῦτη πλέον
το ἐκένον ἀπατάμενα φιλοσοφίαν, οὐ τὸν τῆς παλαιᾶς
βιβλιοθέτων ἀπάντων. εἴσον γαρ μὲν περιοσένσι καὶ δικαιο-
σιῶν

σωκήν μὲν πλεον τῷ γραμματέων οὐ φαρισαῖου φησὶ, ἀλλὰ οὐ στέλθει εἰς τὴν βασιλέαν τὸν δρανταρ. πάντοθεν τός
τινα σωφρονισθεῖσαν οὐ τοῦτα συλλέγεταις, καὶ τὰ ποδεῖ
ἀνατάσσοντας οὐδὲν εἰρημένα, μᾶλλον τὸ ποδί τὸ ἀγίων τέτων,
σωμαχῶς ἐπάνθιμευ ταῖς ψυχαῖς, μὴ μόνον οὐτὸν τὸ ισχ-
δοῦ τὸ τενθός, ἀλλὰ καὶ οὐκέτι οὐδὲν παθαρένωμεν οὐδὲντος
δῆλα γαρ τὸ Στέγω, Καὶ τοι μηδένος οὗτού θεοῦ ἀθυμίκη τό-
τας εἰκόνης τὸς λόγου, οὐτε οὐτε εἰμιστομεμένης τινα τοι
ἀντίτια συμφορῶν, μεμηκύλιον τὸ εἰρημένωμ, οὐ κανένας ἀπο-
λαύωμεν πρᾶξιν θεατῶν. Εἰστι οὐδὲντος τὸ στρέψιστρο, εἰρήνης σύστημα, τὰ
τὰ πολέμου μελέτωσι, οὐταντὸς μαχητού επισάσσονται, καὶ τὰ
κατεργάτην εἰμιπερίευκτοντοστούτο, εἰνικέρων επιστέφων
τὰ τὰς τεχνὰς, οὐδὲν τὴν εἰρήνην παίζεινθεατῶν. Καὶ οὐ μεῖσ-
τοιων οὐ οὐλα οὐ φάρμακα καὶ ασκενάστωμεν οὐαύτοισ,
οὐδὲν τοις καιροῖς εἰρήνην, οὐδὲντοστοι πόλεμού θεωτικῆς πα-
θαντούλογων οὐ τενθούσ, οὐ δολιώνος, οὐ ἀλλού δυονού τοι
οὐδένος παθωπλισμάνοι καλέστιον τὸ φρεστημάνοι πάντοθον,
τὰστοι τὸνηγόνον προσβολάς μετά τολμῆς ἀποκρονσώμε
θεατὸν εἰμιτειρίας, Καὶ λογισμοῖσορθρότοις, οὐ ταῦτα αποφάσε-
σι τὸ θέση οὐτοιστοιγυμάτοις τὸν ἀγαθῶμ αὐδρῶν, οὐ
παντέστροστα παντοθρόνοις τοιστοντοστοιχίσωμαν. οὐτω γαρ
οινησομεθα οὐ τὰς πρᾶσσαν ζωῶν μετά εὐθυμίας οἰσην
γκειμ, Καὶ τοις βασιλέαστον τὸν δρανταρ επιτυχεῖμ, οὐ Χριστὸ-
ινοῦς αἱ μοῖσα Καὶ τὸν κράτον θεοῦ πατέρα Καὶ τὰ ἀγία
τονενμαζεῖ, εἰς τάντος αἰνῶντον τὸν αἰώνων. Αμην.

τελοῦ.

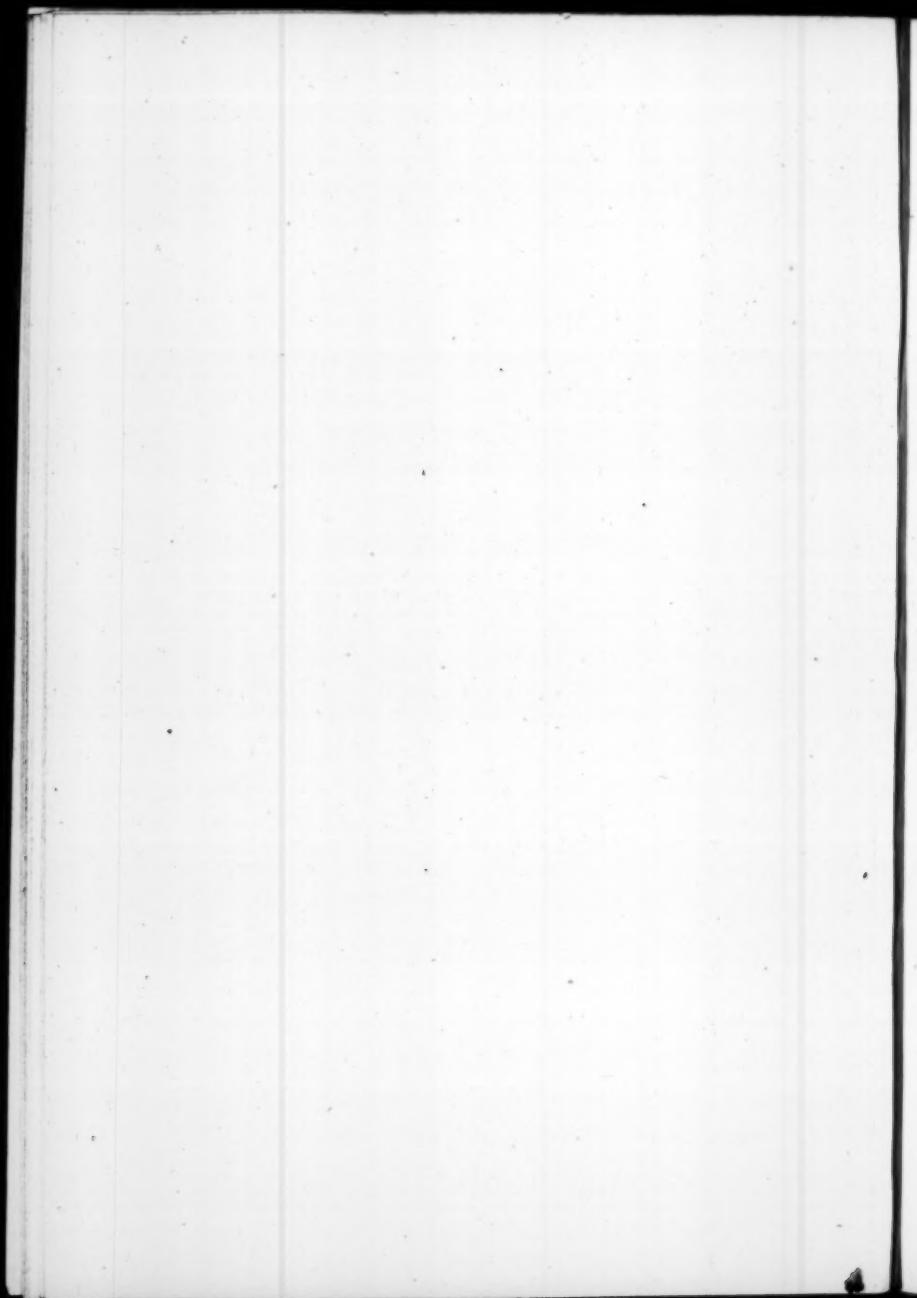
Ἐγνωμόνη γρ' λουδίνῳ τῷ Ἀγγλίαστον διεπέρσυ δυλ
φῇ πέθετο σημαῖον τῷ χελκῷ οφείσῃ τῷ τῷ τῷ ἀγίστην
λαδονικήν εἶτε δὲ χεισοῦ γράφειν θεοντοστοιχοι.
γ. τῇ δύσι δηλοῦσα τῷ Βογδανού.

694. c. 42.
2

Diui Ioannis Chry=

SOSTOMI HOMILIAE
DVAE, NVNC PRIMVM
IN LUCEM AEDITAE, ET AD
Serenissimum Angliae Regem
HENRICVM latinæ factæ, à
IOANNE CHEKO
Cantabrigiensi,

Diui Ioannis Chry^s

SOSTOMI ORATIO KALENDIS

habita, cūm non venisset in publicū eo die epi-
scopus Antiochiae Flavianus, contra eos
qui nouilunia obseruant, & in ciui-
tate choros ducūt, & in dictū
Apostoli, Omnia in glo-
riam Dei facite.

1. Co. 10

Vemadmodum cho-
rus præfultorem, et
nautarum multitudo
gubernatorem inqui-
rit, sic & sacerdotū
iste cœtus Pontifiz-
em bodie suum et cō-
munem patrem Flavianum desiderat. Sed in
choro & naui, eorum qui præesse debent, ab-
sentia, multum sæpe tum ornamenti, tum salu-
tis detrahit, hac in re autem non ita fit. Quā
uis enim carne non adsit, spiritu tamen adest,
et nunc nobiscum est, domi cum sedeat, quēad-
modum nos cum illo sumus, quanquam hic ste-
mus. Ita enim charitatis natura est, ut longo
a ij inters

intervallo disiunctos cōgreget & deuinciat.
Nam hominem in aliena regione commorans
tem, & magnis à nobis fretis disiunctum, si
diligamus, quotidie eum locum, ubi ille perma
net, animo, cogitationeque sequimur: quemad
modum cum erga aliquē nō ita affecti sumus,
eum ne prope quidem astantem aspicere suspi
nemus. Sed ut cum charitas adest, nullum im
pedimentum ex loci intervallo est. Sic eadem
cum abest, nullum præsidium ex locorum uici
nitate paratur. Nuper autē cum Diuū Paul
um landaremus, ita exultauistis, quasi ipsum
præsentem uidissetis. Atque corpus eius cum
in basilica Romæ iaceat, anima autem in ma
nibus Dei sit, Charitatis tamē uis illum ante
oculos uestrros collocavit. Cuperē autē in idē
quoque argumētum hodie descendere, sed ad
alia quædam, quæ magis urgēt, oratio nostra
prouehitur, ī quibus à tota hodie ciuitate pec
catur. Eos enim qui laudes Pauli audire cupi
unt, prius uirtutis Paulinæ æmulos esse opor
tet, deinde hoc se sermone dignos iudicare.

Quoniam

HOMILIA I. 3

Quoniam ergo nō adest hodie Pontifex, age
precibus illius freti, aliquid, quod ad institu-
tionem uestri pertinet, attingemus. Nam &
Moyses, quanquam corpore nequaquam præ-
sens cum exercitu fuit, nihilominus tamē, imo
multo magis quam reliqui præliates uictoriā
promouit, pansis manibus sustentans, caussam
suorum subleuans, & hostibus terrorem incu-
tiens. Quemadmodum autē neque charitatis
uis, ita neque precationis efficacitas loci in-
teruallo coeretur, sed quemadmodum illa lon-
ge disiunctos copulat, sic & hæc eos, qui pro-
cul absunt, admodum iuuare potest. Fidentes
igitur in pugnam procedamus. Nam et nobis
hodie bellum indictum est, non Amalechitis
inuidentibus, ut tum fecerant, aut alijs barba-
ris incurvantibus, sed dæmonibus pompam in
foro ducentibus. Diabolicæ enim pernoctati-
ones quæ hodie fiunt, & caue& ludorum &
conuictia, & saltationes nocturnæ, & explos-
dendæ comœdiæ, quo quis hoste deterius, ciuita-
tem nostrā expugnat, & propterea par est

a iiij ut ant.

6 D. IO. C H R Y.

*ut animo contrahantur, lugeant, erubescant,
tum qui delinquunt, tum qui nō delinquunt, illi
quidē propter admissa facinora, hi uero quia
fratres uiderunt fuisse immodestos.*

*Læta cum primis ciuitas fuit, et sp̄ēldide
coronabatur, & forū quasi elegās sumptuos
saq; mulier, ambitiose hodie exornabatur, au
ro, uestibus pretiosis, calceis, et reliquis eius
generis amictum, singulis in officina sua op̄
ificij sui uenditatione, eiusdem artificij socios
antecellere, studentibus. Hæc autem concer
tatio, quanquam puerilis cuiusdam cogitatio
nis est, & animi nihil, neque magnum, neque
sublime cogitantis, non tamen tantū secum in
commodi apporet, quantum cum inconsidera
ta sit quædam uenditatio, irrisio[n]is continet
eorum qui in illis elaboreat. Si enim exornare
aliquid uolueris, nō officinam, sed mentem: nō
forum, sed intelligentiam tuam exorna, ut an
geli mirentur, archangeli hoc approbēt, ipse
angelorum Dominus suis te donis compēset.
Hæc enim quæ nūc est uenditatio, tum risum
tum*

HOMILIA I.

7

tum æmulationem apportat, ab his, qui excelsi sunt animo, risum, ab illis, qui in eadē ægritudine sunt, æmulationem, inuidiamque multam. Sed quemadmodum antè dixi, non ita adeo negligendæ sunt hæ concertationes: qui uero in tabernis ludi hodie sunt, illi me maxime excruciant, & impietatis atque intemperantiae pleni sunt: impietatis quidem quod qui hoc faciunt dies obseruant, & augurijs addicuntur, et putant si nouiluniū mensis huius cū uoluptate et laetitia degant, reliquū se annū sic transacturos: intemperantiae uero, quòd cū prima luce fœminæ & uiri pocula implentes, multa cum intemperantia, uinum merum hauriunt. Hæc quanquam uos ipsi non facitis, indigna tamen nostra religioe sunt, si uel alios hoc facere permittatis, siue his famuli uestri, siue amici, siue uicini fuerint. Non audis Paulum dicentem: dics obseruatis & menses, & tempora, et annos, metuo uobis, ne frustra in uobis labo rauerim. Nempe extremæ hoc est amentiae, propter unum dicim si auspicatus fuerit, per uniuers

Gal.4.

8 D. IO. C H R Y.

uniuersum hoc expectare annum: neque amētiæ solum, sed diabolicæ cuiusdam efficientiæ iuditium est, non proprio studio & alacritati, sed quibusdam dierū circuitionibus, uitam nostram commendare. Fortunatus tibi in uniuersum annus erit, non si in nouilunio ebrius fueris, sed si in nouilunio et singulo quoque die quæ Deo probata sunt, feceris. Dies enim bonus & malus est, non sua quadam & propria natura (nihil enim dies à die differt) sed nostra vel diligentia, vel ignavia. Si iustitiam feceris, bonus tibi dies erit: si peccatum deſignaueris, malus et supplicij plenus. Si ista meditatus, si ita animo affectus fueris, et processes, eleemosynāsque quotidie adhibueris, for tunatum habebis totū annum: si uirtutem neglexeris initij mensū, ac statis diebus animi tui oblectationem concredideris, omnium inanis eris bonorū. Quod cū diabolus perspiciat & studeat nostros in uirtute labores frangere, & animi alacritatem extinguere, tum bonas, tū malas fœlicitates diebus ascribere

nos

HOMILIA I.

nos docet. Nam qui sibi ipsi persuadet diem
uel bonum vel malum esse, neque in malo die,
bonorum factorum curam habebit, quasi propter
diei necessitatem frustra laborans nihil pro-
ficiet: neque contra in bono die quicquam faciet,
quasi propter bonum diei successum, propria
socordia nequaquam laedatur. Sic utrinque suum
ipsius prodet salutem, interdum quasi inaniter,
interdum quasi superuacanea laborans, in otio
et nequitia uitam deget. Quod cum sciamus
omnes, diaboli astutias fugere oportet, et huc
animi sensum deponere, ut neque dies obserue-
mus, neque hunc diem refugiamus, illum per-
sequamur. Non enim solus ut nos in socordiam
iniciat, sed etiam ut opera Dei suggestum, haec
malus ille molitur dæmon, et in impietatem
socordiamque simul animas nostras pertrahere
cogitat. Sed resilire nos oportet, et certo
statuere, nihil malum esse, nisi peccatum solus,
et nihil bonum, nisi uirtutem solam, et perpetuum
cultum Dei. Oblectionem animi non ebrie-
tas, sed precatio spiritualis; non uinum, sed uer-

b   bum

bum erudiens adfert. *V*inum enim tempestas
tem, uerbū tranquillitatem creat: illud tumul-
tum introducit, hoc turbulentiam expellit: il-
lud obscurat mentē, hoc obscuratā illuminat:
illud animi demissiones quæ ante non fuerant
īnuehit, hoc eas quæ adjunt, rursum expellit.
*N*ihil enim ita tranquillitatem ac sedationē
anmorū ingenerat, atque hæc religionis nos-
stræ instituta: res præsentes despicere, futu-
ris inhiare: nihil humanū stabile iudicare, nō
diuitias, nō potentiam, nō honores, nō clien-
telas. *H*æc si recta ratione reputes, cum diu-
tem uideris, non te inuidia mordebit: si in pau-
pertatem incideris, nō despondebis animum,
atque adeo perpetuò feriari potes. *C*hristia-
nū enim non mensibus, non nouilunijs, non do-
minicis diebus feriari oportet: sed per om-
nem uitam festum diem sibi accommodatum
agere. *A*t quis illi festus dies maxime cōue-
niens est? *A*udiamus Paulū dicentē: Itaque
feriemur non in fermento ueteri, neque in fer-
mento malitiæ & nequitiæ: sed in fermento
integris

HOMILIA I.

11

integritatis & ueritatis. Si ergo puram habes conscientiam, festum diem ages perpetuo, bona semper nutritus spe, & futurorum bonorum perfusus expectatio: Si animo perturbatus, et sceleribus multis obnoxius fueris, quam sexcentæ feriae et celebritates sint, nibilo tamen melius quam hi qui lugent constitutus es. Quæ enim splendidae diei utilitas esse potest, si ego mihi animæ obscuratæ conscius sim? Sin fructum aliquem percipere è nouilunio uis, hoc facito: Vbi annum expletum uideris, gratias age Domino, qui te ad hanc annum circuituonem perduxit. Exitimula cor tuum, uitæ tuæ tempus tecum reputa, tecum ad hunc modum uerba facito: Dies auolant & præteriunt, anni finiuntur, magnam uitæ nostræ partem confecimus: quid boni à nobis factum est? num uacui atque inanes iustitiae discedemus? auditum Dei instat, et reliquum uitæ tempus ad senectutem uergit. Hæc in nouilunijs meditare: Hæc de annorum conuersationibus reuoluere. Futuræ diei perpetuò recordemur, ne ad-

b ij uersum

11 D. IO. C H R Y.

uersum nos loquatur quis illud: *Quod aduersus*
Ps.77. *sus Iudeos à Propheta dictum est: Abierunt*
dies eorum cum uanitate, et anni illorum cum
celeritate. Has ergo ferias perpetuas, et in
ambitus annorum nequaquam inclusas, neque
dierum permensione descriptas, tum diues, tū
pauper ex æquo potest agere. Non enim hic
pecunijs, neque rerum affluentia opus est, sed
uirtute sola. Non habes pecunias? at Dei tis-
morē habes, omnibus pecunijs uberiorem thes-
saurū, qui neque consumitur, neq; interuertis
tur, neq; exhaustur unquā. Intuere in cœlū,
terram, mare, aërem, in genera animantium,
in uarietatem stirpium, in naturam hominum
uniuersam: considera Angelos, Archange-
los, Superiores potestates: reputa hæc ī Do-
mini tui ditione esse. Haud fieri potest, ut Do-
mini tam locupletis, præsertim si propitium
babeat Domiuum, pauper quisquam seruus
sit. Dies obseruare non Christianæ religio-
nis, sed grecæ cuiusdam inanitatis est. In cœ-
lestem ciuitatem ascriptus es, in rem publicam

cam

HOMILIA I.

13

eam receptus es, angelis te ipsum admisisti.
Vbi nō est lumen quod in tenebris definit, neq;
dies quae in noctem terminatur, sed perpetua
dies, & perpetua lux. In illa ergo intueamur
omnino. Cœlestia, iquit ille, querite, ubi Chri Coll. 3.
stus ad dexteram Dei sedet. Nihil habes co-
mune cū terra, ubi solis cursus et cōuersiones,
et dierū uicissitudines sunt, sed si recte uiuas,
nox tibi dies fiet: cōtra ac illis qui in lascivia,
& ebrietate, et intemperantia uiuunt, quibus
dies ad noctis conuertitur tenebras, nō quidē
defectione solis, sed illorum propter ebrietate-
tem, obscuratione mentis. Dies ergo tales in
admiratione habere, & magnam ex illis uolu-
ptatem capere, et lucernas in foro accendere,
et coronis admodum redimere, puerilis cuius-
dam amentiae est. Ab hac iam imbecillitate
liberatus es, et in uirum euasisti, et in cœlestē
ascriptus es rem publicam: nō ergo in foro ac-
cendas lumen sensibile, sed in animo accende
lumen spirituale. Luceat enim lux uestra corā Mat. 5.
hominibus, ut uideant bona opera uestra, &
b iij glori

glorificant patrem uestrum cœlestem. Hæc lux, hæc adfert compensationem: nō ut domus tuæ forces fertis coronentur, sed ubi talem tuū demonstraueris cū cæteris cōuictum, ut iustitia coronam capiti impositā, à Christi manu accipias. Nihil temere, nihil imprudenter & uobis fiat, ita enim Paulus præcepit, omnia in gloriam Dei ut faceremus: Siue enim, inquit, editis, siue bibitis, seu quid facitis, ad gloriam Dei faciatis. At quomodo, inquies, edere & bibere ad gloriam Dei possumus? Ac cerse pauperem, participem mēsæ tuæ facias Christum, et ad gloriam Dei edisti, ac bibisti.

At non hoc solum præcepit ad gloriam Dei fieri, sed & reliqua omnia, ut in forum ire, domi se continere. Hæc enim utraq; propter Deum fiant. At quomodo utraq; ista fiunt propter Deum? Quando ad ecclesiam accidis, quando precationis, quando doctrinæ spiritualis particeps es, hæc progressio ad gloriam Dei est. Sed domi etiā licet propter Deum manere. Quomodo? aut qua ratione?

Vbi

HOMILIA I.

15

Vbi audiueris tumultus immodestos, pompas
diabolicas, malis atq; int̄ēperantibus hominib;
bus forum plenum eſſe, domi maneto, & à tur-
ba tali discedito, et ad gloriā Dei ibi māſisti.
Quemadmodum autem, tum domi permanſio,
tum egressio foras: ſic tum laus, tū uituperat-
tio quoq; ad Dei gloriam eſſe potest. Quomo-
do autem ad gloriam Dei licet aliquem lauda-
re ac uituperare? Sed etis ſæpe in officinis,
uidetis praeterire homines malos, atq; impro-
bos, ſupercilia contrahentes, inflatos, qui mul-
tos post ſe parasitos & adulatores ducūt, qui
pretoſias habēt uestes, et multis inanitatibus
amiciuntur, alienarum rerū direptores, atq;
auari. Hic ſi queq; audiueris dicentē: An nō
præstabilis hic uir? an nō beatus eſt? Incre-
pa, redargue, os obſtrue, cōmiferator, lachry-
ma: hunc tu ad gloriā Dei uituperabis. Vi-
tuperatio enim talis, ad religionē reliquorū
præſentiū & uirtutē inſtructio eſt, ut in res
ad uictū ſpectātes minus inhient. Quaere ab il-
lo qui illa dixit, Cur tā beatus hic eſt: Num
quia

quia admirabilem habet equum auro exornatum? aut quia magnum famulatum? aut præclaram habet uestem? & ebrietate delitijisque quotidie distenditur? Sed propterea miser atque infelix est, & multis lachrymis prosequendus. Video certe uos nullam illius partē laudare posse, sed externas res omnes, equum, frenū, uestes, quæ omnia nulla illius pars existunt. Dicas ergo, quid omnino miseriū esse potest, quam ut equus, & equifrenum, & uestium splendor ac famulorum, bona corporis constitutio laudetur, ipse illaudatus prorsus prætereatur? Quid eo homine pauperius, quem nullum habeat bonum proprium aut domesticum, neque quicquam quod inde educere in aspectum potest, alienis ut rebus totus exornetur? Proprium enim & domesticum ornatum diuitiæ nostræ sunt, non famuli, non uestes, non equi, sed animi uirtus, sed bonorum operum abundantia, sed libera & secura cum Deo collocutio.

Rursus, cum uideris pauperem abieclum,
spres-

HOMILIA I.

17

spretum, cum penuria uitam transfigentem, & sodalibus, qui tecum sunt, cōmisératum, laudato illum: & hæc prætereuntis laus, institutio est & adhortatio ad bonam, & honestam uitam transfigēdam. Si dixerint, ærumnosus & miser est: tu contra illum omnium beatissimum prædicta, qui Deum habet amicum, quæ virtus incubit, qui diuitias nequaquam fluxas possidet, qui conscientiam habet puram. Quid enim illi incommodi est, si pecunijs terrenis egreditur, cum cœlū et coelestia sit possessurus bona? Si tu cum illis sic disputaueris, atque alios institueris, magnā recipies, tum uituperationis tum laudationis tuae mercedē, cum utraque ad gloriam Dei facias.

Quod autem nequaquam temere animum tuū his uerbis pellecerim, sed quod permagna quaeram bis qui ita animo constitutis sunt, & Deo compensatio futura sit, et in summa, hoc uirtute habent, ita de illis, qui sic uitam degunt, statuere. Audi quid Propheta dicat, & in quo recte factorum numero ponat, tum malos ho-

mine pro nihilo habere, tum timentes Deum
glorificare. Postquam enim reliquias uirtutes
commemorasset illius, qui à Deo honorandus
eret, & quale esse illum oportaret, qui in san-
cto illius tabernaculo habitaturus eret, hoc
est, inculpatum, & operantē iustitiam, & à

Ps. 14. nequitia vacuum, etiam hoc subiecit: Qui non
dolosus fuit lingua sua, nec fecit proximo suo
malum: & paulo post. Pro nihilo habitus est
apud illum maleficus, timetes autem Dominum
glorificat. His uerbis demonstrat unum cer-
tum eius officium esse, malos contēnere, lauda-
re & beare bonos: Et alibi idem significauit

Ps. 148 cum diceret: Mihi autem admodum honorati
sunt amici tui ô Deus, multiplicati sunt magi-
stratus eorum. Quem Deus laudat, tu ne ui-
tuperes. Laudat autem eum, qui cum iustitia
uiuit, quamuis pauper sit. Quem Deus auer-
satur, tu ne laudaueris: auersatur autem omne
qui cum nequitia uiuit, quamuis multis abun-
det diuinitas. Sed siue laudaueris, siue uitupera-
ueris, utraq; ad Dei uoluntate facias.

Licet

HOMILIA I.

9

Licet etiam ad gloriam Dei obiurgare:
Licet etiam ad gloriā Dei corrigere, quēad
modum erga seruos nostros sēpe animo com-
mouemur. Quomodo autē licet propter Deū
obiurgare? Si ebrium aut furantē uideris, uel
seruum, uel amicum, uel alium quempiam uici-
num tuum, aut in theatrum currentem, aut ani-
mam suam ipsius prudentem, aut iurantē, aut
peierantē, aut mētientē: stomachare, punito,
reuoca, corrige, et hæc omnia propter Deum
fecisti. Si ergate peccantē uideris, aut aliquā
offitij partē erga te sui prætermittentem, re-
mitte hoc ei, & remisisti propter Christum.
Nunc uero multi contrā faciunt, tū erga ami-
cos, tum erga seruos: quando enim erga se alijs
peccant, acerbi, inexorabilesq; sunt iudices:
quando aut in Deum contumeliosi sunt, & su-
as ipsorum perdūt animas, nullam eius rei na-
tionem habent.

Amici tibi acquirēdi sunt: propter Deū
acquirito. Inimici tibi capiendi sunt: propter
Deum capito. At quomodo amici et inimici

c i j   propter

propter Deum acquirendi sunt? Si non amicitias illas colligamus, unde pecunias corrīpere, conuiua agitare, imperia consequi poterimus: sed illos prosequamur, & acquiramus amicos, qui mentem nostram moderari, præcēdere honesta, peccantes increpare, delinquentes arguere, supplantatos erigere, consilio ac p̄feciōibus opem ferre, & ad Deum adducere possunt. Rursum, inimicos licet facere propter Deum. Si uideris aliquem intemperantem, nefarium, nequitiæ plenum, opinionibus impuris refertum, supplantantem te ac nocere cupientem.

Mat. 5. tem, recede, & resilias ab illo. Si dexter oculus offenderit te, extrahe eum, & abiice aste. Hoc nempe ut amicos quos & quæ ac oculos charos habes, & ad omnem uitæ usum necessarios, si ad animæ salutem impedimentum affrant, amputes & abiicias.

Si in cœtum hominum prodieris, & uerba multa cum alijs feceris, propter Deum hoc facito: si tacueris, propter Deum taceto. At quomodo in cœtu uersari propter Deū licet?

Sic cum

HOMILIA I.

22

Si cum alijs sedens, non de rebus externis disseras, neq; de his quæ nobis plane perparū aut nihil conducunt, sed de religione nostra, de gehenna, de regno cœlorū, nō aut de rebus inanibus aut supuacancis, cuius generis hæc sunt: Quis magistratum gerit? Quis magistratu abijt? Qua de causa hic mulctatus sit? Vnde ille tantū lucratius sit, & locupletissimus euaferit? Quid ille huic reliquerit moriēs? Quo modo ille ab hæreditate absuerit, cum imprimitis hæredibus se ascribendum putauerit? ac multa alia bijs similia. De his rebus aut neq; nos communicemus, neque alios communicare permittunt. Sed consideremus potius, quibus dictis aut factis Deo placebimus. Rursus poteris propter Deum silere, exagitatus, uolatus, infinita mala passus, si feras generose, & nulla maledicta referas illi qui hæc designauit.

Non autem laudare solum et uituperare, nec domi manere, aut foras ire, non loqui, aut silere, sed etiam flere, dolere, et lætari quoque

c iij ad

*ad gloriā Dei licet. Quando enim uel fratre
uideris peccantē, uel tripsum in peccatum ali-
quod delapsū, deinde ingemiscas, ac animo
mōreas, haud pōnitendam salutem ex hoc lu-
crifecisti: quemadmodū Paulus ait. Qui secū-
dum Deum dolor est, salutem haud pōnitēdā*

*¶ Co. 7 efficit. Si florētem alterum uideas, nolito illi
continuo inuidere, sed Deo, qui tam præclaz-
rum efficit fratrem tuum, perinde ac de pro-
prijs bonis gratias agito, et huius letitiæ per-
magnum habes fructum. Quid enim inuidis ho-
minibus est miserabilius, quibus cū licet gau-
dere, & fructū lœtitiae suæ capere, ipsi tamē
mallent propter alienas fœlicitates dolere, et
cum dolore ipso, pōnam à Deo, & suppliciū
intolerabile arcessere.*

*Cæterum quid laudes, & uituperationes,
dolores, & lœticias commemoro? ubi etiam à
leuissimis rebus & uilissimis, maximas utilita-
tes percipiemus, si propter Deum ipsum eas
faciamus? Quid enim est tonsione crinum uir-
lius? Hoc tamen licet propter Deum facere:*

Quando

Quando enim comam non composueris, neque
nultum tuum ornaueris, neq; ad illecebras, ac
lenocinia eorum qui in te intuentur comaueris,
sed inculte, atque horridè, & quantum usus
fert, teipsum apparaueris, tantum propter
Deum fecisti, et eius mercedem reportabis,
tum quia cupiditatem repressisti malam, tum
quia ambitionem importunam coercuisti. Si
enim qui poculum frigidè solum dat propter
Deum, regni cœlorum hæreditatem adibit:
qui omnia fecerit propter Deum, considera,
quantam habebit compensationem.

Quin & propter Deum ingredi, & prop
ter Deum intueri possumus. At quomodo in
tueri et ingredi propter Deum licet? quando
non ad improbitatem curris: quando no[n] in ali
enam pulchritudinem nimis inquiris: quando
mulierem occurrēte uideris, refrenas oculos,
et timore Dei propter Deū, munis aspeclū:
quādo non pretiosis uestibus et delicatis, sed
bijs quæ tegere nos satis possunt, amicimur:
Sed ad imos usq; calceos demittere hunc more
licet?

licet? Eo usq; enim mollitiei luxus q; delapſi ſumus, ut & calceos exornent, et omni ex parte, & que ac facie ſuam alij componunt uariare ſoleant, quod animæ impuræ ac depravatæ ſignum eſt. Quanquā enim per exiguum hoc eſſe uideatur, tamen tum in uiris, tam in foeminiſ, magnum perditæ mētis argumentum et significatio eſt. Licebit ergo et calceis iſpis propter Deum uti, cum omnino uifum quærimus, et bunc utēdorum calceorum finem habuerimus. Ingressu enim et amictu nos Deum glorifica-
re poſſe, cognosce eo, quod ſapiēs quidam olim Eccl. i. dixit: *Vestitus uiri, et rifuls oris, et incessus pedum, indicat hominē. Quando enim honeste
uestiti, grauitatis pleni, et multam in omni re
gerenda modestiam adhibentes, in aspectum
hominum prodiimus: qui infidelis, qui intempe-
rans, qui turbulentus eſt uiris quanquam futi-
lis, atq; insensatus fuerit, tamen primo quoq;
occurſu, in aliquem eius generis hominem in-
tuens, omni illum honore, ac admiratione pro-
fequetur.*

Si

HOMILIA I.

29

Si uxorē duxerimus, propter Deum hoc faciamus: non ut facultates maiores acquiramus, sed ut temperanter uiuamus: animæ nobilitatē, non pecuniarum abundantiam inquiramus: non maiorum splendorem, sed morum virtutem persequamur, et modestiam, uitæ fociam, non lenociniorum comitem capiamus.

Cæterum quid opus est omnia cōmemorare? Licet uobis ex hijs quæ dicta sunt, singula quæ fiunt, aut geruntur, percurrere, et omnia propter Deum facere. Et quēadmodum mercatores nauigantes maria, et ad ciuitates appellentes, non prius abeūnt à portu, et in forū conscedunt, priusquā intelligunt aliquid lucrum esse in mercimonijs: sic nec tu quicquā facias, nec dicas, nisi lucrum aliquid habeas secundum Deum. Ne dicas autem, neminem posse omnia propter Deum facere: quando enim calciamenta, cæsaries, uestitus, incessus, asperitus, uerba, confessus, ingressus, exitus, factiae, laudationes, uituperationes, commendationes, amicitiae, inimicitiae, possunt propter d Deum

*D*eum fieri: quid restat, si uoluerimus, quod non poterimus propter Deum facere?

*Q*uid carceris custodibus deterius esse potest? Nōne hæc uita omnium nequissima esse uidetur? Licet tamē ei qui uelit, inde lucrum re portare, quando uincit parcit, quādo iniuste in carcerem coniecit commodat, & non alicuius calamitatibus commodatur: quādo cōmūnis proponitur omnibus adflictis portus. Ita Act. 16 custos carceris Pauli seruabatur. Ex quo sae tis liquet, quod ex omnibus rebus, si uoluerimus, lucrum facere poterimus.

*Q*uid parricidio indignius esse potest? Attamen iustitiam afferre potest, etiam hoc facinus, si quis admittat: tāti est propter Deum quicquam facere. At quomodo potest parricidū iustitiam afferre? Madianitæ olim uolebant infensum Deum Iudæis facere, bac uia arbitratim illos superare posse, si benevolentiam Dei erga illos minueret, puellas exornantes, & in exercitus conspectum collocantes, lenocinabantur eos, & ad stuprum primò, de inde

HOMILIA I.

17

nde etiam ad impietatem adducebant. Hoc cum uidisset Phinees, duos in ipso facinore deprehendens, districto gladio, utrosq; transfudit: et hac rei suscepit, Dei irā à destinata sententia deduxit. Ac facinus quidem ipsum parricidium fuit: fructus autē illius, omnium perdētorum salus fuit: unde & iustitiam atulit, qui hoc fecit. Et nō modo nō manus hæc cædes inquinavit, sed multo etiā puriores fecit. Atq; id iure quidem. Non enim ad corū, quos interfecit, inuidiam, sed ad eorum, qui sua perfuerant, salutem, hoc suscepit. Duos interfecit, & infinitam hominum multitudinem seruauit. Perinde autem fecit ac medici solēt, quæ partes corporis putrescentes amputando, integrū corpus conseruant. Propterea psalmus Ps. 105.
ait: Stetit Phinees, & placauit, & cessauit plaga, & habitum est illi hoc ad iustitiam, & generatione ad generationem, usq; ad perpetuitatem. Immortalis huius recte facti memoria permanet.

Rursus alius orauit et exasperauit Deū
d ij adeo

*ad eo est aliquid, nō propter Deū facere: Pha
Luc. 18. risceum dico. Sed quē admodum Phinees etiā
Nu. 25. cum cædem fecisset, gratus apud Deum fu-
it: sic & iste, non propter precationis natu-
ram offendit, sed propter animi affectionem,
qua cum precabatur, prolapsus est. Ita etiam
si spirituale aliquid fuerit, si tamen propter
Deum non fiat, cū primis illum lædit, qui fa-
cit. Quemadmodum si aliquid externum fiat,
modo propter Deum fiat, admodum adiuuat
cum, qui cū religiosa id facit mēte. Quid enim
cæde grauius, aut horribilius esse potest? Ius-
tum tamen efficit cum, qui hoc suscipit. Quae-
lem ergo excusationem habebimus nos, qui die-
cimus ex omnibus rebus lucrifacere, et omnia
propter Deum nos facere non posse, cum inue-
niamus etiam, qui à cæde lucrum fecerunt?*

*Si animū aduertere uoluerimus, siue emen-
dum, siue uendendum sit, per omnem uitam spi-
ritualem hanc mercaturam faciemus: ut si tos-
terabili precio nihil amplius requiramus: si
difficultatem annonæ nequaquā obseruemus,*

HOMILIA I.

29

Otum e gentibus diuendamus. Maledic̄us Pro. 28
enim, inquit ille, qui rei frumentariæ caritas
tem auget.

Sed quid oportet singula percēdere? **V**no
exemplō omnia colligenda fuerant. Quemad-
modum enim ædificatores cum murum extru-
cturi sunt, amissim ab angulo ad angulum du-
cunt, atq; ita murū pertexunt, ut minime inae-
qualis eius ora existat: sic & nos pro amissi
uerbum hoc adhibeamus, quod apud Aposto-
lum est: Siue editis, siue bibitis, seu quid aliud
facitis, omnia in gloriam Dei facite. **C**o 10

Siue ergo precemur, siue ieiunemus: siue
accusemus, siue condonemus: siue laudemus,
siue uituperemus: siue ingrediāmur, siue exea-
mus: siue uendamus, siue emamus: siue taceā-
mus, siue disputemus: siue aliud quid facia-
mus: omnia in gloriam Dei faciamus. Et si
quid ad gloriā Dei non pertineat, illud neq;
facto, neq; dicto à nobis usurpetur. Sed pro
baculo magno, pro armis, pro præsidio, pro
thesauris inexplicabilibus, hoc dictum animo-

d iij   inscri

inſcribentes, nobis cum, quamcumque viam in-
gressi fuerimus, circumferamus, ut omnia ad
gloriam Dei facientes, loquentes, ſuscipi-
entes, tum hic, tum post huius uitæ per-
grinationem, gloriam ab eo confe-
quamur. Ait enī: Glorificātes
me, glorificabo. Non dictis
ergo, ſed factis ipſis illum
affiduc glorificemus:
quia illū decet glo-
ria ad omnem æ-
ternitatem,
Amen.

¶ R.C. 2.

Diui Ioannis Chry-

SOSTOMI IN DICTVM APOSTOLI

De dormientibus nolo vos ignorare

fratres, ut ne lugeatis. Tum de Iob

& Abraham,

1. t. eff. 4

*Ies quatuor consum
psimus in Lazari
parabola uobis ex-
plicanda, thesaurum
exantlātes eum, quē
in exulcerato corpo
re repositum inueni-
mus: non aurum quidem aut argentum, aut la-
pides pretiosos, sed religionem, fortitudinem,
perceptionem, ac patientiam multam. Quem-
admodū enim fluxi caducijs thesauri extrin-
secus spinas habent, & tribulos, & terram
asperiorem, si uero quis interius effoderit,
magnæ diuitiæ emergunt. Sic & in Lazaro
usu uenit: foris uulnera, intus diuitiæ inæsti-
mabiles: languens corpus, mens generosa
& alas*

32 D. IO. C H R Y.

et alacris, in quo illud Apostoli explebatur:

* Co. 4 Quantum externus homo corrumpitur, tantū internus homo renouatur. Et poteram quidē hodie in eadem parabola uersari, et cōtra hæreticos pugnare, qui uetus testamentum uituperant, qui Patriarchas, qui contra opificē omnium Deum linguas excuunt. Sed ne niam facietatem adferat oratio, has disputationes in aliud tempus recondam: et nunc age ad aliud argumētum orationem traducamus. Nam & mensa si uniusmodi sit, facietatem facit: uarietas autē perpetuam excitat appetitiam. Ut igitur hoc in oratione fiat, longo iam interuallo ad Diuinū Paulū reuertamur. Etenim oportuni nobis hodie locus Apostoli legitur, & admodum cum superioribus coherent ea, quæ nunc dicturi sumus. Audiuitis ergo personā intem Paulum & dicentem:

* Tes. 4 De dormientibus nolo uos ignorare, ut ne lugatis quemadmodum reliqui, qui spem nō habent. Ille euangelicus de Lazaro ueruus fuit: hæc Apostolica vox est, sed unus utrinque cōcentus

Lu. 16.

HOMILIA II

33

cētus est. In illa enim parabola multa de resur
reclioē, multa de iuditio futuro tractabamus,
et nūc in idem nos argumentū oratio hēc ite-
rum deduxit. Nam si hunc apostolicū locū efs
fodiamus, eundem quoq; hic thesaurum inues-
tiemus. Tum enim oratio nostra omnis in hoc
consumebatur, ut auditores doceret, nihil hu-
manarum rerum splendidum putandum: Sed
ulterius spē progrediendum, illam iudicis sen-
tentiam, iuditium formidabile, iudicem seue-
rum, animo quotidie sequendum. Hēc eadem
Paulus hodie illis uerbis consūlit, Sed atten-
dite: De dormientibus nolo uos ignorare fra-ⁱ Tel. 4
tres, ut ne lugeatis quē admodum reliqui, qui
spēm nō habent. Si enim credimus quod Iesuſ
mortuus est, et surrexit: Sic et Deus eos qui
per Iesum dormiunt, ducet cum eo. Hoc pri-
mum autem ad cognoscendum dignum inquisi-
tione est, cur cūm de Christo loquatur, illius
exitum ē uita, mortem appelleat: ubi autem de
nostra morte loquitur, somnum cū, et nō mor-
te nominet. Nō enim dixit de mortuis: Quid

c igitur

igitur de dormientibus: Et paulo post: Sic
et Deus eos qui per Iesum dormiunt, non eos
qui per Iesum mortui sunt, ducet cum illo. Et
rursum: Nos qui uiuimus, qui relicti ad aduen-
tum Christi sumus, non anteuertemus eos qui
dormierunt. Ne hic quidem mortuos dixit, sed
ter ibi mentione eius facies, ter morte, somnum
appellavit. De Christo non item: ut, Si enim
credimus quod Jesus mortuus est: non dixit
dormiit, sed mortuus est. At qua de causa
Christi morte dixit, nostrum autem somnum? Non
enim temere nec absurde, sed aliquid magnum,
graueque moliens hac uerborum obseruatione
ufus est. De Christo loquens, mortem appela-
uit, ut passio ipsa fuisse credatur: de nobis
autem somnum dicit, ut moerorem nostrum co-
soletur. Caussam enim unde processit resurre-
ctio, fidenter appellavit mortem. Vbi uero in
Ipsa totum est positum, somnum cum nominat,
et ipso nomine nos consolatur, bonaque spem
injicit. Qui dormit enim, omnino resurget: et
nihil aliud mors est, nisi somnus longus. Ne
enim

HOMILIA II.

33

enim hoc obijcas, neq; audire, neq; loqui, neq;
uidere, neq; sentire mortuum: neq; enim ista
ficit qui dormit. Si autem necesse sit aliquid
admirabile recensere, audi nunc iam. Dors
mientis anima etiam quodāmodo dormit, mor
tui autem uigilant.

At mortuus, inquis, putreficit et corrumpit,
et puluis cinisq; efficitur: Quid deinde
ē amice? Propterea magis gaudere oportet.
Nam domum antiquam et ruinosam exædifi-
catur us aliquis, habitatores domus primo as-
mandat, deinde ædificium diruit, et ædes
magnificentiores extruit: Quæ res habita-
tores nō excruciat, sed multo magis recreat.
Non enim in præsentem ruinam intuentur,
sed futurum et minime adbuc aspectabile æ-
dificium animo sequuntur. Sic et Deus fas-
eturus, corpus nostrum dissoluit, et inhab-
bitantem in eo animam quasi domo educit, ut
magnificentiorē domū extruens, maiori cum
gloria eam rursus introducat. Non igitur
in hanc quasi ruinam, sed in futurum splen-
dorem

dorem cogitationem defigamus. Si enim statuam quis habet tempore & rubigine exes-
sam, & multis partibus cōminutam, cōfringit
eam et in fornacem iniicit, & accurate lique-
faciens imaginem illustriorem facit. Quemad-
modum autē hæc in fornace dissipatio, nō des-
pletio statuæ, sed renouatio est: Sic nostrorū
corporum dissolutio, non exitium sed redint-
gratio est. Quādo igitur uidēris, quasi in for-
nace, defluētem carnem atq; putrescentem, ne
in hoc aspectu consistas, sed conflaturam ante
oculos pone. Neq; hac mensura cōtentus esse
debes: ulterius progrediendum tibi est. Sta-
tuarius enim æreum fundēs corpus, nō aureā,
aut immortalem statuam, sed æream rursum
facit: Deus autem contrā mortale & terre-
num iniiciens corpus, auream et immortalem
facit imaginem. Terra enim caducum & con-
cretum corpus accipiens, immortale et sines-
rum idem reddit. Non igitur in hunc clausis
iam luminibus, sine uoce iacentem, sed in illū
resurgentem, gloriam inenarrabilem, stupen-
dam

HOMILIA II.

37

dam, atq; admirabilem iam percipientem, ins-
tuaris: & a præsenti rerum aspectu, ad fu-
turam spem, intelligetiam traducito.

At consuetudinem illius desideras: &
propterea luges ac lamentaris. Sed hoc ueber-
mæter absurdū est. Si enim sponso alicui filiā
in matrimonium copulaueris, deinde ille eā
abducens, in longinquam discesserit regionē,
atq; ibi in omnium rerum abundātia uiuat, ne-
quaq; hoc moleste feres, sed dolorem quem ex
absentia eius diuturnitate capis, prosperita-
tis illius cōmuni fatigas. Nunc autē non
homine, non seruo aliquo accipiente, sed ipso
Domino requirente quem debet, moeres ac
lamentaris.

At cum homo sum, inquis, nō possum nō lus-
gēre: Neḡ ego hoc uolo. Nō enim mœrorē,
sed mœroris magnitudinem auferre cnpio.
Mœrere enī naturae est: ultra modū hoc facere
amentiae est, delirationis est, effeminati aniz-
mi est. Luge, lachryma, sed ne indigneris, ne
moleste feras, gratias age Deo accipienti, ut

e iij exornes

30 D. IO. LCHRY.

exornes abeuntem ē uita hominem, et honestatē
illi hæc tribuit o parentalia. Si enim hæc mos
lestè pateris, & illū mortuum uiolas, & acci-
pientem Deum exasperas, tibi ipsi incommo-
das: si gratias egeris, tum illū exornasti, et
accipiente glorificasti, & tibi ipse cōmodasti.

Lachryma igitur: Sed ut Dominus
Lazarum, qui normam nobis & regulam, &
certos mœroris fines constituit, extra quos
egredi non oportet. Sic & Paulus dixit: De
Tel. 4 dormientibus (inquit) nolo uos ignorare, ut
ne lugeatis quemadmodum reliqui, qui spem
non habent. Luge inquit, sed non ut Græcus
qui resurrectionem abiicit, qui de futura uita
desperat. Erubesco, mibi credite, et non pa-
rum animo commoueor, cum in foro uideam
cœtus mulierum immodestos, capillos uellen-
tes, brachia incidentes, genas lacerantes, &
in Græcorum conspectu hæc facientes. Quid
non loquentur illi, quid non iactabunt de nos-
bis? His sunt qui resurrectionem mortuorum
tam certo statuunt? Admodum: sed non cū
diclis

dictis facta cōsentunt. Verbis resurrectionē defendunt, re ipsa quod desperati solent, faciunt. Si considerent isti resurrectionem esse, nequaq̄ ista facerent. Si persuasi essent ad meliorem illam sortem abiisse, non lugerēt. Hęc et istis multo plura infideles dicunt, cum lucetis istos audiunt. Pudeat nos igitur, et modestiores simus, ne tantā tū nobis ipsis, tū his qui nos intuentur, accersamus noctū. Dicito uero cuius causa ēū qui ē uita exierit, tātum defles? Nū quia malus erit? Atqui propterea gratias agere oportet, quod præcisā iā est omnis iprobitas illi. Sed bonus et modestus fuit? Propterea gaudere oportet, quod antea abreptus sit, quam iprobitas illius cogitationē mutauerit, et ad eum locum abierit, ubi florens perpetuō erit, et conuerzionem rerum nullam ne suspicari quidem debet. Sed iuuenis fuit? Ideo Deum qui accepit glorifica, quod tā cito illū ad meliorem sortem uocauerit. Senex est? Propterea etiam gratias age, et Deū qui acceperit glorifica, Pudeat igitur te lucius

te luc̄tus tui, eff̄redi modus, Psalmorū cātio-
nes, oratiōes, patrū cōuentus, multitudo Fra-
trū magna, non ut fleas, ut lamēteris, ut in di-
gneris, sed ut Deo accipienti gratias agas.
Quēadmodū enī eos qui ad magistratū aliquē
uocati sunt, p̄multi solēt bonis uerbis prosequi
Sic et discendentes sanctos, nempe ad maiore
dignitatē acceritos, omnes bonis uerbis pro-
sequātur. Mors enim requies est, studiorū et
curarum ad uitām pertinentiū uacuitas. Cum
igitur uidēris aliquem tibi cōiunctū ex hac
uita discendentē, nō moleste feras. Sed cum do-
lore punctus fueris, tu te collige, conscientiā
tuam inquire, considera quod etiam te paulō
post idem manet exitus. Moderare tibi, &
ex alterius morte timorē cape, socordiam or-
mē præcide, facta tua animo repece, errata
corrigē, quam optimā facito mutationē. Hoc
enim discamus ab infidelibus, quod iuditia de
rebus alia quam illi habeamus. Aspicit cœ-
lum infidelis, & adorat, Deum enim esse pu-
tāt: uidet terram & colit, & in res mortas
les

HOMILIA II 41

les inbiat. Nos, cōtrā, cōlū uidemus, et cōlē
opificem admiramur. Non enim Deum esse,
sed Dei opus credimus. Vīdeo uniuersi huius
opificium, et eo, quasi manu, ad opificē ducor.
Vīdet diuitias infidelis, et inbiat animo, atq̄
obstupescit: Vīdeo diuitias ego, & irrideo.
Vīdet paupertatem, et flet: Vīdeo paupertā
tē ego & exulto. Aliter ego intucor in res,
aliter ille. Ita et in morte facimus. Vīdet cas
dauer ille, et putat cadauer esse: Vīdeo cada
uer ego, somnum, hanc mortis partē esse puto.
Et quemadmodum in literis sit, ut eisdem o
culis contemplemur literas, tum periti, tum
imperiti, non tamen eadem cum intelligentia.
Imperiti enim omnino putant literas eas esse,
quaे uisu tenentur: periti autē multo cum artis
ficio subiectā sentētiam colligūt. Ita et in ero
bus ipsis: ijsdē oculis res mortales uidemus,
non tamen eadem intelligentia et mente. Quā
igitur in rebus alijs omnibus ab illis dissi
demus, in hac iam de morte congruemus sen
tentia? Cogita ad quem abiit, & cape consol
ationem

f lationem

solationem, Vbi Petrus, ubi Paulus, ubi
sanctorum cœtus omnis est. Cogita quomodo
resurget, quanta cum gloria et splendore. Co-
gita quòd lugendo, et lamentando, quod lachry-
mis nihil proficies, & ad extremum te ipsum
laedes. Cogita hoc si feceris, quorum exemplū
habes, & peccati societate fuge. Quos igitur
imitaris, quos emularis? Infideles et nō habē-
tes spem: quemadmodum Paulus dicit: Ut ne
lugeatis quemadmodum ceteri, qui spem non
habēt. Et attendite, quam accuratè loquitur
Apostolus. Non dixit qui non habent spem
resurrectionis, sed omnino, qui nō habēt spē.
Qui enim spem illius iudicij nō habet, nullam
spem habet, nō modo diuinæ in rebus humanis
prudentiæ, sed ne iustitiæ quidē diuinæ, quæ
admodum ea omnia perlustrat: Qui hoc nō ua-
det, qui hoc nō iudicat, belua quavis imanior
est, et leges, iuditia, instituta, atq; adeo bona
omnia è propria expellit mente. Qui enim
non factorum suorum se rationem redditurum
expectat, omnem uirtutem fugit, nequitiam
omnem

omnem persequitur. Hæc ergo animaduertētes, & Grecorum, quos lamentando imitāmur amentiam, stuporemq; reputantes. Fusgiamus hanc cum illis societatem. Propterea & Paulus illorum sæpe mentionem fecit, ut ignominiam considerans in quam incidis, ab illorum communitate te tēperes, & ad propriā nobilitatem reuertaris. Neq; hic solum D. Paulus, sed sæpe, sed assidue hoc facit. Quando enī nos à peccatis discedere uult, cū quibus per peccata consociemur, demonstrat, ut persōne moribus mordeamur, et societatē illius deuitemus. Thessalonicēsibus autem scribens sic ait. Vnusquisq; corpus uestrum possidete¹ Tsel. 4 in sanctificatione & honore, non in passione ignominiae, quemadmodum gentes quæ nō nos uerunt Deum. Et rursus: Nō quēadmodum Eph. 4 reliquæ gentes ambulant in inanitate cordis sui. Sic et in hoc loco: Nolo uos ignorare fratres de dormictibus, ut ne lugeatis quēadmodum cæteri, qui spem non habent. Non enim rei natura, sed animi nostri propositum: non
f i j   mors

mors discedentis, sed imbecillitas lugētis, nos
uxare cōsucuit: Fidelem q̄nī nullæ res præ
sentes uxare possunt, sed ante percepta futu
ra bona, in presenti hoc uitæ curriculo, longe
differt ab infidelibus. Non enim parua re
portat ē Christi religione bona, sed maximū
ex eo percipit fructum, tranquillitatem, &
Phil.4. perpetuam letitiam. Itaq; Paulus dicit. Gau
dete in Domino semper, iterū dico, gaudete.
Ante resurrectionem enim non exiguū habe
mus fructum, quod in has quotidianas ærum
nas non incidemus, sed futurorum sp̄c, consol
ationem in presenti magnam habemus. Quē
admodum ergo utring; nos lucrificimus, sic
utrinq; infidelis incommodatur, tum quia po
ste a punitur quod resurrectionem esse non cre
dat, tum quia præsenti rerum perturbatione
consternatur, cūm nullū expectet posthac fu
turum bonum. Non ergo propter resurrectio
nem solum, sed etiam propter resurrectio
nis sp̄m, Deo gratias agere debemus, quæ
adflictam potest consolari animam, & quasi
resurrec-

HOMILIA II. 45

resurrecturos etiam et cū Deo futuros de res
liquis rebus nos animare potest. Nam si luge-
re ac lamentari oportet eos, qui in peccatis
uiuunt, non eos qui cum uirtute discedunt: de-
flere ac lamentari oportet. Sic et Paulus fecit ^{2 Cor. 12}
Ad Corin. enī scribēs, iquit. Nequādō me
aduos ueniētē humiliet Deus et lugeā multos
ē uobis, nō mortuos quidē, sed qui ante pecca-
uerūt quosq; non pœnitent intēperātiæ & im-
puritatis quam patrauerūt: hic certe lugendi
nobis sunt. Defle mortuū, deficit enim illū lu-
men: & defle stultum, deficit enim illum intel-
ligentia. Parum defle mortuum, quia res
quicuit. Stulti autem morte, uita est deterior:
Quod si qui intelligētia priuatur, omnino lu-
cū prosequendus est: multo magis is, qui iusti-
tiæ inanis est, et ab hac diuinitus pfecta spe
excidit. Hos lugeamus, hic enī lucius lucrū
apportat: Nam istos cum lugemus, sape emē-
damus: discedentes lugere tum inane, tum in-
utile est. Non ergo lugēdi morem deponamus
sed peccatum solum lugeamus. Reliqua enim

f ij omnia

omnia siue paupertas, siue ægritudo, siue
mors immatura, siue fraus, siue calunnia,
seu aliud quid rerum humanarū inciderit, ge-
nero se omnia perforamus. Hæc enim mala, si
temperatēs simus, maioris coronæ et gloriæ
materia esse possunt. At quomodo inquis fieri
potest, ut homo non lugeat? Huic ego con-
trarium quæro: quomodo fieri potest, ut qui
ratione, & oratione, et rerum futurarum spe
est prædictus homo, lugeat? At quis est in-
quis, qui hac perturbatione non interdum ue-
xetur? Multi multoties tum apud nos, tum ap-
ud maiores nostros. Iob enim cū uniuersa
liberorum turba perisse, audi quid dicat:

Iob. i. Dominus dedit, Dominus abstulit: quem
admodum Domino placuit ita factum est.
Admirabilia hæc sunt cū audiuntur solum, si
vero accurate inquiras in illa, tum magis ad
miraberis. Considera enī diabolū nequaquam di-
midios liberos cepisse, et dimidios reliquisse,
neq; plures cepisse et pauciores reliquisse, sed
quod totum uindemiat fructum, & arbo-
rem

rem non deiecit : uniuersos maris concitauit
fluctus, & nauem non submersit : omnes copias
as eduxit, & turrim non disturbauit, sed stet-
tit undique impetus, et immotus mansit : Tres
pestates adhibebantur telorum, & non con-
sternebatur, imo uero coniiciebantur, sed non
vulnerabatur . Cogita quanti sit, tot liberos
pereuentes uidere. Quid uero non satis ad an-
num arrodendum fuit, omnes direptos esse ?
omnes confertim uno atque eodem die, eodem
ætatis flore, multa uirtute abundantes, hoc
supplicij modo finire uitam? post tot clades,
banc extremam esse obiectam? indulgentem
patrē fuisse, exoptatos fuisse discedentes libe-
ros? Cum enim perditos quis amittit liberos,
ærumna hac commouetur animus, sed non tan-
to cum feruore ardet. Improbitas enim exeu-
tiū ē uita hominū, acriores morsus dolorū nō
efficit. Quando autē honesti sunt, altū uulnus,
æternam memoriā, exitiale malū, duplices sti-
mulos adfert, alteros naturae in uita permane-
tiū, alteros uirtutis ē uita excedentiū. Fuise
sc̄ aus

Se autem istos cū primis honestos, ex hoc sat
tis liquet: multam in illis educandis pater pos-
suit industria, et hostias pro illis immolabat,
etiam ab abstrusis illorum peccatis ueritus.
Nihil enim illi hoc educandorum filiorum
studio longius aut antiquius fuit, quæ res non
filiorum modo uirtutem demonstrat, sed patris
quoque indulgentiam. Cum igitur et pater fues-
rit, tam indulgens pater, non naturæ affec-
tiōem modo, sed cautionē etiam demonstrās,
et qui è uita exierunt tam honesti erant, tri-
pliciter admouebantur dolorum faces. Iā uero
cum separatim abripiūtur, habet aliquam hic
euentus consolationem, residuorum enim gena-
torum desiderium, reliquorum mortuorū moe-
rorem tegit, quando uero uniuersa caterva in-
terit, quem aspicere potest is qui cū prius libe-
ris abūdabat iam orbus omnino existit? Hic
iam quintam calamitatem recēdere licet: quā
tandem illam? quod confertim è uitatollerent
tur omnes, Si enim quatuor aut quinque die-
bus mortui fuissent, uxores et uicini omnes
hoc

hoc maxime lamentatae essent, quod celeriter
et de improviso ab illorū conspectu abstrahens
rētur. Multo igitur magis hic ingemisceret,
qui nō diebus tribus, aut duobus, aut uno, sed
hora una omnibus ex æquo priuatus fuit. Ex
pectatum enim diu malum, quanquā admodū
intollerabile sit, præmeditatione tamen ipsa,
leuius malum solet esse: quod autē præter opi
nionem de improviso contingit, intollerabile
est. Quādo igitur aliquid sua natura graue
est, et præterea nec opinato opprimit, magnā
id certe accessionē habet doloris. Hoc tā nūc
igitur tecum cogita, quām intollerabile fue
rit, & omnem exuperauerit doloris sensum.
Vis & sextam calamitatem audire? In ipso
etatis flore omnes amisit. Scitis autem quem
admodum immaturæ mortes non modo discru
tient, sed etiam uarietatem doloris adferant:
haec autem non immatura modo, uerum etiam
uiolenta fuit, ut haec etiam septima ærumna
haberi possit: Non enim in lecto uidit illos a
nimam agentes atq; expirantes, sed ædiū rui

na oppresſi sunt omnes. Considera nunc quem
admodum quis hanc ruinam postea effodit, &
interdum quidem lapidem extraxit, interdum
uerò membrum alicuius ex illis, & manū unā
uidit phialam tenere, dexteram autem alterā
in patinas inieclam, totius corporis figuram
perimi, obtritis naribus, capite cōtuso, oculis
exclusis, cerebro disperso, toto corporis habi-
tu uulnorum uarietate deformato, ut nō pos-
sit pater exoptatorum liberorum concupitum
aſpectum internoscere. Haec cum auditis, cō-
turbamini & lachrymatis. Considerate igit
tur quis ille fuerit, qui haec uidit: Si enim nos
tam longo interuallo nō possumus sine lachry-
mis tragediam tam miserabilem auditione ac-
cipere, idq; aliena audientes mala, quis nam
tandem, & q̄ adamantinus Iob fuit, qui cum
oculis illa cerneret, non in alienis, sed in suis
proprijs malis tam temperans fuit? Nō enim
indignabatur, sed ne tale quidem quicq; uoce
uifurpauit: Quidnam tādem hoc est? haec cine
benignitatis meae est compēſatio? Num ideo
hospitibus

*bospitibus domus mea patuit, ut liberorum
meorū tumulū uideam? Num ideo omnem illis
exhibui benevolentiam, ut illi talem oppeteret
mortem? Nihil horum non modo dixit, sed ne
cogitauit quidē: & post longam harum rerū
cogitationē omnia modeste tulit. Quem admo-
dum enim bonus statuarius, cum aureas con-
flat imagines, magna cum cura illas figurat,
sic & ille conformando, et temperando suam
ipſius modificauit mentē. Et quemadmodum
laboriosus agricola, palmarum aut olearum
ſtripes rigat, munit, circumſcepit, & omniac-
curat modo, sic et iſte non ceſſauit unius cuius-
& animam quaſi oleam quandam frugiferam,
ad maius uirtutis amplificare incrementum.
Et mali ſpiritus irruptione, ſtripes nō modo
disturbatas, ſed etiā ad terrā adſtictas, et mi-
ſerabilē uitae ſortitas exitū, cum uidiffet, nul-
lis uſus maledictis eſt, ſed gratias Deo agēs,
idoneam diabolo inflxit plagam. Si dicas il-
lius qui multos habuit liberos, et alterius qui
cū unicū habebat eū amicerat, non parē fuſſe*

g ij dolorem

dolorem, recte loqueris, & ego assentior: non enim æqualis, sed multò maior est Iobi dolor. Quæ est enī numerosæ sobolis utilitas? Manifestiorem calamitatem, et acerbiorē mœrorē creat hoc in plurimis corporibus uulnus acceptum.

Sin alterū uidere uelles, qui, cū unicū filiū haberet, uel parem, uel maiorem etiam animi magnitudinem demōstrauit, animo repeate patriarcham Abraham, qui Isaac filium moriē tem quidem non uiderat, sed quod longe funes stius, miserabiliusq; fuerat, ipse illum interficerē mādabatur: et huic mandato nō restitut, neq; molestē tulit, neq; huiusmodi uerbis usus est: Num ideo me patrem fecisti, ut filij mei me siccariū faceres? melius fuisset initio nō dedisse, quam hoc modo iterum abstulisse. Ac habere eum uis? qua de causa illum à me interfici, & dexteram sanguine inquinari iubes? Non per hunc puerum me totum terrarū orbem impleturū receperas? Quales igitur fructus das, cum radices extrahis? Quomodo ne potes

potes promittis, & filium trucidari iubes? Quis talia unq̄ uidit? quis talia audiuit? deceptus sum: circumuentus sum. Non restitit imperati, non rationem facti poposcit. Sed cū hoc audinisset: accipe charū filiū tuū quē dilig. gen. 22 ḡis Isaac, et offer filiū tuū in uno ex mōtibus quē dixero tibi, tanta cū alacritate mandata effecit, ut et plura quoq; si imperata essent, faclurus fuisset. Nā & ab uxore hoc occultauit, & a seruis abdidit, ad montis pedem eos manere præcipiens, et solam secū hostiam caspiē cōscendit: neq; inuitus, sed multa cū alacritate mandata Dei exequebatur. Cogita igitur quantum hoc sit, nemine præsente, solū cum solo illum disputasse filio, cum ex eo magis animus cōcaleficeret, et uechemētior quidā amoris ardor, non uno sā aut altero dīc, sed pluribus diebus gigneretur. Celeriter enim conficere mandatū, permagnum & admirabile fuit, sed non tam admirabile, quam, quod cum multos dies tētaretur animus illius, multa humana erga filium indulgētia uincebat.

g iij Propterea

Propterea enim & longinquorem locum uicem
climæ, et interuallū distans Deus consti-
tuit, ut athletam robustiorē cerneret: etenim
athleta reuera fuit non cum homine, sed cū na-
turæ ipsius imperio colluctans. Quæ enim or-
ratio ante oculos ponere potest illius magnas
nimitatem? Adduxit filium, ligauit, lignis im-
posuit, gladium distrinxit, inficturus plagā
erat. Quomodo ista dicam, aut qua ratione,
nescio. Solus ipse nouit, qui hoc faciebat suscep-
pit. Nulla enī oratio hoc ante oculos ponere
potest. Quomodo enim nō obſtupuit manus?
quomodo non neruorum robur clanguit? quo-
modo nō desiderabilis filij aspectus illum cō-
mouit? Admiratione dignum autem est, etiā
Isaac intueri. Quemadmodum enim Abraham
Deo, sic & iste patri obtemperauit. Et quæ
admodum ille Deo iubete ut mactaret, nō raz-
zionem poscebat, sic & hic patre constringe-
re, & in aram offerente, nō interrogauit qua-
de causa sic ficeret, sed paterno imperio subie-
ctus fuit. Hic eundem patrem et sacrificum
cernere

cernere erat, et hostiam sine cruento oblatam,
holocaustum sine igne, mortis et resurrectionis
figuram. Interfecit filium, & non interfec-
cit. Non manu, sed voluntate interfecit. Deus
autem propter ea iis sit, non ut sanguinis effu-
sionem uideret, sed ut Abraham mentem tibi
demonstraret, ut illius promptitudinem, in to-
tius orbis meditulio celebraret, ut omnes ex
eo doceret Dei mandata, tum liberis, tum nar-
taræ, tum rebus omnibus, tum ipsis etiam ani-
mæ anteponenda esse. Descendit igitur uiuen-
tem huius rei testem Isaac habens. Quam igitur
ueriam huius rei impetrabimus? quam
defensionem afferemus, si hunc tam præclara-
rum uirū, tantum cum alacritate uidemus Deo
obtemperasse, ac omnibus in rebus illi cessisse?
nos hoc ipsum moleste aut grauare feremus?
Non igitur lucrum, non calamitatis magnitu-
dinē afferas, sed illud cōsidera, quod hoc tam
graui dolore superior ille fuit. Satis autem fuit,
quod Dei mandatum illius mentem conturba-
uit, quod in perplexitatem illum cōiecit, quod
g. iiiij . fidem

fidēcius præteritis rebus exagitasset. Quis
 enim præter Abraham ipsum nō putasset do-
 lum fuisse atq; imposturam ea omnia, quæ de
 multitūdine generis & nepotum a Deo nar-
 rabantur? Modestiam autem Iob, & animi
 tanta in calamitate moderationem, nihilomi-
 nus quis admirari debet, quod homo tāta uir-
 tute, post tot elemosynas, post tantam huma-
 nitatem, cum nihil sibi, nihil liberis mali con-
 sciret, cum tantam calamitatem, tam nouam,
 tam inexpectatā, eamq; ne sceleratissimis qui-
 dem hominibus contingentem, oculis usurpas-
 set. Neq; fecit quoddūulgus hominum solet,
 neq; uirtutem in fructuosa iudicavit, neq; ma-
 le præteritæ uitæ consultum esse arbitrabas-
 tur. Itaq; utrūq; horum nō laudare modo, sed
 illorū uirtutē imitari atq; emulari oportet.
 Sed dicet aliquis: At illi admirabiles uir-
 erant. Certe admirabiles, et magni erāt. A
 nobis tamen maior queritur religio q; ab il-
 lis, qui antiquam uiuendi formam sequebātur.
 Mat. v Nisi enim abundauerit iustitia uestraplus
quattuor

HOMILIA II.

57

quam scribarum aut pharisæorum, nō ingre-
diemini in regnū cœlorū. Omnino igitur mo-
deratione utamur, & hæc atq; ea, quæ de re-
surrectione, et de sanctis istis dicta sunt, anis-
mo repetentes, perpetuō mentes nostras trā-
quillemus: non modo cum mœror obiectus no-
bis est, sed etiam cum uacui ab omni dolore su-
mus. Ego itaq;, cum nemo molestia aliqua an-
gitur, nūc uerba de hijs feci, ut quando in ali-
quam calamitatem incidimus, horum recorda-
tione freti, permagnam consolationem capia-
mus. Milites enim in rebus pacatis, res bellis-
cas meditantur, ut pugna ingruente, & tem-
poribus peritiam desiderantibus, oportune
artificium suū demonstrent, si in rebus tran-
quillis diligēter se exercuerūt. Nos igitur tū
arma, tum medicinam, rebus iam pacatis, præ-
paremus, ut si quando perturbationes rerum
graues, uel ærumnæ, uel dolores inuadant, ar-
mati bene, & undiq; aduersus omnes insultus
diaboli stipati, multa cum peritia illam de-
pellamus, et recta ratione, uerbo Dei, bono-

g v rum

rum exemplis, omni deniq; uia nos muniamus.
Sic enim poterimus & præsentem uitam cū
tranquillitate degere, & regnum cœlorū in
Christo Iesu participare: Cui cum patre &
spiritu sancto sit honor, et imperium, in
sæcula sæculorum. Amen.

Finis.

Erratorum annotatiuncula.

Sicubi distinctiones desiderabis, aut accentus per
peram ac non suo loco positos, vel omnino omis-
tos deprehendes, tui erit candoris, lector, pro tuo
arbitrio emendare. Hæc sunt paucula que
nos inter imprimentum adnotauimus,

In epist. dedic. pagina 2. versu 24. lege, multarū
mertiū. 7. 23. ἐνεργάφης. 9. 14. ὀικεῖον. eadē 22. χρυσῆς.
13. 24. νόμοι. 14. 22. πύθωνται. 16. 4. p. ἀδι le. δι. 19. 5.
διερέουσι. 22. 23. ἐκστυπασ. 24. 20. ἐπόψις. 35. Λουγ-
δυνα.

*Errata quæ relecto libro latino depre-
bensa sunt.*

Pag. 5. ver. 7. passim manibus causam suorū sub-
leuans. 11. 4. Sin animo perturb. 16. 17. alienis reb.
totus exornatur. 20. 13. ab illo: Sic etenim Christus
v'bet. Si dext' &c. eadē 15. Hoc nēpe præcipit ut a
micos.

21.14 cōmunicare permittamus. 22.3. deinde si in
gemueris, ac. 23.2. neq; te ad illecebras. 24.1. delapsi
sūt 27.8. attulite ē q; hoc. 28.13 effecit eū q; hoc susce
pit. 32.6 q; Patriarchas reprehēdūt, q; 38.16 in foro
video. 40.3. nō ideo fiunt ut fleas. Eadē 21. Deum
enim illud esse. 41.17. Ita& in reb. 44.16 nō credit.
48.11 triplices admouebantur.

LONDINI
Apud Reynerum Vuolfium in
Cœmiterio Diui Pauli
ad signum ænci ser-
pentis.
ANNO M. D. XLIII.
Mense Augusto.

se gaudijs nra mta H.

Patiens est, non invictus omnia sufficit.

et Chamaes non querit que sua sunt.

τακεροδημά, οὐ γέλοι, πάντα σίγη.

